Titlul original în limba engleză
Awakening to The Extraordinary
New Edition

Copyright © JZ Knight 2007. Ediție în limba română autorizată și publicată de M.M.S. Publishing House 2009.

Această traducere se bazează pe ediția în limba engleză, care reprezintă învățăturile originale predate de Ramtha; în mod inevitabil, este posibil ca parte din mesaj să se piardă prin traducere.

Toate drepturile rezervate. Nicio parte din această publicație nu poate fi reprodusă sau transmisă în nicio formă și prin niciun fel de mijloace, electronice sau mecanice, inclusiv fotocopiere, înregistrare, sau prin orice alt sistem de stocare-e și recuperare a informației, fără permisiunea în scris obținută de la JZK Publishing, diviziune a JZK, Inc.

Conținutul acestei cărți se bazează pe Dialogurile lui Ramtha, o serie de înregistrări magnetice înregistrate la Biroul de Copyright al Statelor Unite, cu permisiunea lui JZ Knight și a JZK, Inc. Această lucrare se bazează pe transcrierea parțială a Dialogurilor lui Ramtha ®, Caseta 346 ed., Traversând râul, II, Partea I, 8 ianuarie 1997, și Caseta 347 ed., Traversând râul, Partea 2, 9 ianuarie 1997. Copyright © 1997 JZ Knight.

Ramtha®, Ramtha Dialogues® (Dialogurile cu Ramtha), C&E®, Consciousness & Energy® (Conștiință și Energie), Fieldwork® (Lucrul pe Câmp), The Tank® (Labirintul), Blue Body® (Corpul Albastru), Twilight®, Torsion Process® (Procesul de Torsiune), Neighborhood Walk® (Plimbarea), The Grid® (Grila), Create Your Day® (Creează-ți ziua), Become a Remarkable Life® (Să Devii o Viață Remarcabilă), Mind As Matter℠ (Mintea Ca Materie), Analogical Archery℠ (Trasul cu arcul legat la ochi) și Gladys℠ sunt mărci înregistrate ce aparțin lui JZ Knight și pot fi folosite numai cu permisiunea ei.

Pentru informații suplimentare despre învățăturile lui Ramtha, contactați:

Școala de Iluminare a lui Ramtha,
PO Box 1210, Yelm, WA 98597, SUA
www.ramtha.com

În fața șemineului

Ramtha

Trezirea la o viață extraordinară

Editura M.M.S.
2009

Această serie de învățături este dedicată tuturor studenților Marii Lucrări, cărora le plac învățăturile lui Ram.

Vă sugerăm să vă creați un mediu de învățare ideal pentru studiu și contemplare.

Aprindeți focul în șemineu și așezați-vă comod. Pregătiți-vă. Deschideți-vă mintea, ca să învățați și să fiți geniali.

CUPRINS

MESAJ IMPORTANT CU PRIVIRE LA TRADUCERI 11

CUVÂNT ÎNAINTE 13

CEEA CE GÂNDEŞTI DEVINE VIAŢA TA 15
Cutia şi spaţiul liber 20
Testul adevăratului maestru 23

IMPORTANŢA LIMBAJULUI SACRU
AL SIMBOLISTICII 31
Învăţăturile secrete ale Şcolilor
Străvechi de Înţelepciune 38
Harta traseului unui maestru – Lista 42
Labirintul iniţiatului şi plaja seninătăţii 51

CRESCÂND SEMINŢELE LINIILOR
ALTERNATIVE DE POTENŢIAL 55
Ce ne împiedică cel mai mult – o conştiinţă vinovată 69

CÂND AM DEVENIT ACEA FLOARE PURPURIE 75

EPILOG DE JZ KNIGHT:
CUM AU ÎNCEPUT TOATE ACESTEA 85

GLOSARUL LUI RAMTHA 95

MESAJ IMPORTANT CU PRIVIRE LA TRADUCERI

Această carte se bazează pe Dialogurile lui Ramtha, o serie de înregistrări pe bandă magnetică şi pe compact disc a prelegerilor şi învăţăturilor oferite de Ramtha. Ramtha a ales-o pe americanca JZ Knight ca fiind singurul channel care să îi transmită mesajul. Singura limbă pe care o foloseşte pentru a îşi comunica învăţăturile este limba engleză. Stilul discursului său este extrem de unic şi de neobişnuit, fiind adesea înţeles greşit ca arhaic sau ciudat. Ramtha a explicat că alegerea cuvintelor, modificarea cuvintelor, construcţia frazei şi aranjarea verbelor şi a substantivelor, întreruperile şi pauzele în mijlocul frazei, sunt toate intenţionate, pentru a ajunge la niveluri multiple de acceptare şi interpretare, prezente la un public compus din oameni proveniţi dintr-o varietate de domenii culturale şi pături sociale.

În scopul păstrării autenticităţii mesajului transmis de Ramtha, am tradus cartea cât mai aproape cu putinţă de

cuvintele originale, pentru a permite cititorului să aibă experiența învățăturii, ca şi cum ar fi fost prezent. Dacă găsiți fraze care par incorecte sau ciudate pentru forma lingvistică actuală a limbii dumneavoastră, vă încurajăm să mai citiți o dată paragraful respectiv, străduindu-vă să surprindeți înțelesul de dincolo de cuvinte, mai degrabă decât să aveți, pur şi simplu, o atitudine critică cu privire la construcția literară. De asemenea, vă încurajăm să faceți comparație şi să consultați sursa, publicația originală în engleză de la JZK Publishing, o diviziune a JZK, Inc., ca şi sprijin în scopul clarității. Vă dorim toate cele bune şi o lectură plăcută.

Editorul

CUVÂNT ÎNAINTE

Seria „În fața şemineului" este o bibliotecă ce se dezvoltă în permanență, care conține cele mai căutate teme de interes predate de Ramtha. Această serie de învățături este menită tuturor studenților Marii Lucrări cărora le plac învățăturile lui Ram. De asemenea, colecția este prevăzută a fi un instrument continuu de învățare pentru studenții la Şcoala de Iluminare a lui Ramtha, precum şi pentru toți cei care sunt interesați şi cunosc învățăturile lui Ramtha. În ultimele trei decenii, Ramtha şi-a aprofundat continuu şi metodic prezentarea asupra naturii realității, precum şi aplicarea practică a acesteia, prin diverse discipline. Editorul presupune că cititorul a participat la un Curs Pentru Începători sau la un seminar al Şcolii de Iluminare a lui Ramtha sau, cel puțin, că este familiarizat cu instrucțiunile lui Ramtha pentru clasa de începători. Aceste informații introductive se găsesc în *Ramtha: A Beginner's Guide to*

*Ramtha: Ghidul începătorului pentru crearea realității, n.t.

Creating Reality,* ediția a treia (Yelm: JZK Publishing, o divizie a JZK, Inc., 2004).

În seria „În fața șemineului" am inclus un glosar, ce conține câteva dintre conceptele de bază pe care le folosește Ramtha, pentru ca cititorul să se poată familiariza cu aceste învățături. De asemenea, am inclus o scurtă prezentare a lui Ramtha, făcută de JZ Knight, care descrie cum au început toate astea, pentru cei care nu știu povestea. Fie să vă bucurați de această învățare și contemplare!

CEEA CE GÂNDEȘTI DEVINE VIAȚA TA

Dumnezeul meu preaiubit,
despre ceea ce eşti,
cu focul care eşti
Tu, cel Misterios,
ocupă-mi mintea
şi atinge-mi sufletul,
lărgeşte-mi conştiinţa
şi îndreaptă-mi viaţa către evoluţie,
ca în aceste zile lucrarea mea să fie
întru ceea ce eşti tu.
Doamne, binecuvântează-mi viaţa.
Aşa să fie.
Pentru viaţă.

Oare când vei ajunge să te saturi de aceeaşi plicticoasă existenţă? Când o să te trezeşti şi să creezi un vis nou, chiar o nouă paradigmă? În vremurile mele, eu le-aş fi numit aventuri. Atunci când te trezeşti şi decizi că vrei să ai o aventură, căile şi mijloacele către acea aventură se aşază la locul lor, pur şi simplu, pentru că tu vrei asta şi eşti gata pentru asta. E uimitor. Aceasta e o calitate divină, nu o coincidenţă. Conştiinţa şi energia creează natura realităţii,

iar ceea ce gândeşti devine viața ta. Asta îți dă acea esență de divinitate.

N-ar fi logic şi nici rezonabil să nu folosiți ceea ce ați învățat. Dacă nu aplicați conştient ce v-am învățat eu, n-o să puteți niciodată să vă dați seama pe deplin de moştenirea voastră. Moştenirea este ceea ce numim împărăția cerurilor. N-are nicio legătură cu vreo proprietate imobiliară aflată pe cine ştie unde şi numită rai. Este vorba despre abilitatea de a transforma şi chiar de a transmuta materia şi timpul, cu scopul de a face cunoscut necunoscutul: de a crea, a experimenta, a dizolva şi a crea din nou. Asta e o calitate dumnezeiască – sau am mai putea să o numim şi evoluție.

Trebuie să ştiți că nu e suficient să înțelegi, pur şi simplu, ceea ce se numeşte filozofie şi teorie. Asta nu e destul. Trebuie să învățați să scoateți la lumină şi să dați naştere la tot ce este latent în voi – şi sunt o mulțime de lucruri latente în voi. Dacă în toată viața asta s-a folosit mai puțin de o zecime din creier, atunci ce se întâmplă cu restul creierului? De ce se mai află el încă acolo, de ce nu s-a deformat în decursul evoluției, de ce nu a ajuns la dimensiunile unui bob de mazăre? Oare am păstrat aşa un creier mare numai de dragul feței pe care o avem? Imaginați-vă cum ar arăta fața voastră susținută pe un bob de mazăre. Asta vă stă mărturie mută – la fel ca regenerarea vieților. Mai aveți şi altele de făcut – nu în sensul de a munci mai mult, ci în sensul aventurii şi a ceea ce se numeşte descoperire. Aveți tot echipamentul şi toate instrumentele necesare pentru a scoate la lumină acea împărăție manifestată. Viața este pentru a fi experimentată, este pentru a

demonstra acel factor de evoluție şi pentru a manifesta acea însuşire dumnezeiască în fiecare zi.

Un maestru nu lasă o zi să se întâmple. Maestrul creează ziua şi o îndrumă întru experiență. Adevărul înseamnă să iei cunoaşterea, filozofia, să o absorbi şi apoi să o aplici. Puțin câte puțin, aplicați învățăturile atunci când sunteți fericiți, pentru că sunt uşor de aplicat şi e ca şi cum Dumnezeu v-ar fi învăluit într-o ploaie de binecuvântare rafinată, ca şi cum nimic nu ar putea să meargă prost. Apoi, într-o zi, lucrurile merg prost pentru că ați uitat să creați ziua aceea, aşa că ați devenit supuşi realității, în loc să fiți administratori ai realității. Iar când merge prost, trăiți în acel ceva care merge prost şi rămâneți angrenați într-o existență problematică. De acolo vine depresia, iar depresia devine un obicei. Dacă sunteți deprimați într-o zi, atunci asta vă stabileşte standardul de existență şi pentru ziua următoare. Vă treziți şi ziua care urmează e cam mohorâtă pentru că ea s-a născut din ziua precedentă. Apoi trăiți amărăciunea aceea şi nu faceți decât să strângeți şi mai multă pentru ziua următoare. Ăsta e ciclul ei.

Nu există niciun motiv pentru care o tăietură la deget să nu poată fi vindecată într-o clipă. Nu există niciun motiv pentru care să trebuiască să cerşiți sau să vă îngrijorați pentru pâinea voastră zilnică sau pentru existența voastră, pentru că ați învățat cum să schimbați acest lucru. Nu există niciun motiv pentru care să trebuiască să zăboviți în ceea ce se numeşte depresie, pentru că ați avut experiența marii bucurii – şi simpla reamintire a modului în care a apărut acea bucurie ar schimba realitatea. Nu există niciun motiv

pentru care să trebuiască să suferiți. Mai mult, nu există niciun motiv pentru care să rămâneți și să stagnați în existența voastră plictisitoare. Nu există niciun motiv pentru care viața voastră ar trebui să fie lumească, dar aveți toate motivele ca viața voastră să se schimbe în fiecare zi.

Schimbarea nu înseamnă să te duci să dai pisica afară din casă. Înseamnă o transformare în conștiință, care dă zilei o altă nuanță. Lumina strălucește altfel și umbrele pe care le aruncă sunt diferite, iar observarea umbrelor dă Observatorului – care sunteți voi – o perspectivă dimensională. Asta înseamnă creștere, evoluția care vi se întâmplă în fiecare zi a vieții voastre. Nu există niciun motiv pentru care să te războiești cu vecinii și chiar nu există niciun motiv pentru care să nu iubești. Dacă voi sunteți Dumnezeu, atunci voi sunteți totul. Dacă ați îndeplinit cu sinceritate tot ce v-am învățat și dacă ați experimentat asta, atunci Dumnezeu nu este un mister. Dumnezeu sunteți voi.

Cutia și spațiul liber

Acum o să studiem cutia personalității, pentru ca voi să înțelegeți ceva despre natura gândirii voastre, cum vă blocați în ea și unde anume vă dați bătuți. Cât de greu trebuie să fie testul, ca să vă dați bătuți? Ce este un test și cine vă testează – cineva văzut, cineva nevăzut? Nimeni nu vă testează, în afară de voi înșivă. Vom înțelege termenul de „maestru vs sătean" și care este diferența dintre cei doi. Maestrul a învățat să fie ceea ce se numește spațiu gol, să

lărgească ideea de acceptare de la simțuri și până în afara simțurilor. Maestrul a învățat să trăiască într-o lume care este mult mai vastă decât poate să conceapă săteanul.

Care este treaba creierului galben, a neocortexului? Creierul galben este ceea ce se numește terenul virgin, neocortexul, rețeaua sinaptică ce urmează să fie formată în decursul unei noi vieți. Este un nou început. Există oarece cunoaștere instinctuală, pe care neuronii o poartă prin structura genetică, dar în cea mai mare parte, creierul galben este un teritoriu necartografiat, care așteaptă să fie explorat, gata pentru o viață nouă.

În creierul galben din fiecare dintre voi se află suma personalității voastre. Asta înseamnă, pur și simplu, că în creierul galben este adăpostit tot ce știți, ceea ce ați învățat în această viață și modul în care evaluați ceea ce ați învățat – judecata voastră. Tot ce știți are și controlul asupra corpului vostru emoțional, iar corpul vostru emoțional într-adevăr este controlat în interiorul corpului vostru fizic. Ceea ce gândiți nu numai că are supremație asupra corpului vostru, dar are supremație și asupra emoțiilor voastre – și, ca urmare, asupra vieții voastre.

Dacă această rețea neuronală din creierul galben este baza personalității încarnării voastre, a acestei existențe, atunci toată această rețea neuronală are legătură cu ceea ce credeți, cu ceea ce știți și cu modul în care evaluați ceea ce credeți și ceea ce știți. De exemplu, sunt multe lucruri pe care nu credeți că puteți să le faceți. Motivul pentru care nu credeți că puteți să le faceți este că nu aveți niciun fel de cunoaștere despre ele – cu toate acestea, sunteți ultimii care

o să admiteți așa ceva. Nu puteți să le faceți pentru că nu știți cum să le faceți.

Niciodată nu o să vă aventurați afară din această cutie, până ce nu treceți de pubertate, la treizeci și doi de ani. Cutia este un fel de enigmă. Puteți să spuneți: „Ei bine, am fost acolo și acolo, dar acolo nu am fost niciodată", dar asta nu înseamnă că v-ați aventurat în afara cutiei, pentru că deja știm că acele locuri există. E o chestiune de a le experimenta emoțional ca să avem experiena propriu-zisă, dar deja știm că ele există. Doar că nu știam cât sunt de bune sau cât sunt de rele. Mai putem să spunem: „Ei bine, știu tot ce am învățat la școală – după cum a fost cazul, și am mers mai departe, în învățământul superior, dar n-am făcut decât să descopăr că era un învățământ inferior, și am învățat și acolo tot ce era de învățat. Cam știu cum să supraviețuiesc într-o lume a corporațiilor". Și asta e tot cutie și o să vă spun de ce: pentru că niciodată nu o să fiți mai măreți decât ceea ce știți.

Asta e partea minunată a cutiei și a personalității voastre. Ea e un adăpost care vă aduce siguranță. Este un loc în care putem să fugim. În cutie este conținută toată rețeaua neuronală a totalului cunoașterii și experiențelor noastre. Purtăm cu noi o oarecare aroganță, pentru că, atâta timp cât avem niște granițe pentru gândirea noastră, ne simțim în siguranță. Nu contează cât este de degradat interiorul cutiei. Nu contează cât de răi sau cât de neiubitori sunteți. Nu contează ce biată victimă sunteți. Cel puțin sunteți o victimă și puteți conta pe asta. Ei bine, asta înseamnă a trăi în interiorul cutiei.

Să crezi în Dumnezeu e un lucru care îți dă siguranță, pentru că a crede în Dumnezeu înseamnă că Dumnezeu este atât de mare, încât nu poate niciodată să fie explicat – iar asta e ceva care îți aduce siguranță. Nimeni nu îți cere niciodată să spui, ei bine, dar ce este Dumnezeu și care este relația lui Dumnezeu cu tine. Ești în siguranță dacă nu îl cunoști pe Dumnezeu, pentru că atunci nu trebuie să îl explici niciodată. Devenim victimizați de nevoia de a avea propriile noastre granițe, cum ar fi, victimizați chiar de nevoia de a fi în siguranță în interiorul acelor granițe. Sătenii gândesc și ei în același fel. Ei pot să prevadă orice scenă la care se uită și pot să înțeleagă orice scenă la care se uită. Indiferent unde ai merge în viață, orice scenă pe care ai văzut-o până în clipa asta poți să o interpretezi și să o descrii. Orice scenă pe care ai văzut-o există în rețeaua ta neuronală și niciodată nu o să fii în stare să vezi în afară ceea ce nu există mai întâi în rețeaua ta neuronală.

Testul adevăratului maestru

Disciplina maestrului trebuie încorporată în fiecare zi. În ceea ce privește ce anume v-ar da o sănătate strălucitoare, de exemplu, câți nu au venit la voi cu o nouă provizie de vitamine care promit că o să vă facă să străluciți de sănătate? Câte discipline fizice bizare o să aplicați corpului vostru? De câte ori o să vă spălați colonul, înainte să puteți crede că ați ajuns să străluciți de sănătate? Dacă deja ați străluci de sănătate, sănătatea asta ar fi deja în neocortexul vostru, dar

nu este. Testul e că vă foiți încoace și încolo, încercând să vă dați seama cum merg lucrurile. Vă învârtiți și dați roată prin cutie. Credeți că dacă vă mișcați, atunci ați găsit soluția, însă nu faceți decât să vă mutați într-un loc nou și să vedeți lucrurile dintr-o altă perspectivă. Apoi găsiți o altă piesă din puzzle, așa că vă mutați în altă parte a gândirii voastre. Gândiți totul până la ultimul strop, pentru că, atunci când toate cele după care ați alergat dau greș, vedeți că nu există nicio mătușă bogată. La un moment dat a existat un unchi bogat, dar el nu v-a lăsat vouă bogăția. Ba chiar, persoana despre care credeați că vă place tare mult și că o să vă dea niște bani se dovedește că nu are bani de dat. Și indiferent câte numere credeți că vedeți în conștiința divină, la masa de joc sunt toate greșite.

Testul este atunci când dorința voastră vă împinge până la granița rețelei voastre neuronale, până la marginea cutiei voastre. Testul este când încetați să mai folosiți oamenii, locurile, lucrurile și întâmplările, pentru că deja sunteți acestea. Vă dați seama că ceea ce este numit sănătate strălucitoare nu a venit în urma niciunei promisiuni medicale, a niciunei promisiuni legate de dietă sau de un regim de mișcare. După ce ați încercat toate astea, toate lucrurile pe care le știți – în cele din urmă, oare deveniți, pur și simplu, sănătatea strălucitoare, sau doar vă loviți de marginea cutiei voastre și vă dați bătuți, plini de frustrare?

Testul unui adevărat maestru este că el este sănătatea strălucitoare. Ce înseamnă asta? În fiecare zi, înainte să se dea jos din pat, el și-a creat deja ziua, indiferent de boala pe care o are în corp. Nu contează cât este de schilodit,

câte răni deschise are pe față sau dacă a ajuns la capătul firului. El se ridică și creează realitatea că e plin de iubirea lui Dumnezeu și că radiază o sănătate perfectă. Și când își creează ziua ca fiind aceasta, maestrul pășește înnobilat, mândru, fără durere și frumos în propria sa expresie. Se ridică și se uită în oglinda aceea și nu vede nimic altceva. Poate să șchiopăteze prin toată casa și prin sat, dar în mintea sa, el este sănătate strălucitoare și nu se dă bătut. Nu o să se dea bătut niciodată. În fiecare noapte o trăiește – și în fiecare zi, asta trăiește. Toți ceilalți îl abandonează: „Biata creatură; ei bine, e nebun de legat. Crede că e bine. Oricine care e în toate mințile poate să vadă că nu e bine". Și e adevărat. Oricine care e în toate mințile nu l-ar vedea ca fiind bine. Singura persoană care vede că el e bine este el însuși. Asta e realitatea lui.

Și ce se întâmplă într-o bună dimineață? Într-o bună dimineață, și-a străpuns bariera propriei sale limitări, și-a făcut plimbarea și a trăit-o, pur și simplu.

Iată minunata mână a lui Dumnezeu, sub formă de conștiință și energie, în plină lumină a zilei, care manifestă vindecarea miraculoasă. Să nu vă îndoiți niciodată. Ei bine, ați văzut asta în această școală. Entitatea se duce la oglindă și nu vede nimic diferit. Și dacă rana a dispărut și nu mai șchiopătează, entitatea nu vede nimic diferit. Așa a fost dintotdeauna.

Există și din aceia care știu că bogăția fabuloasă nu se poate rezolva niciodată din opiniile propriei lor gândiri limitate. Își dau seama de asta, pentru că au epuizat toate căile prin care să o obțină și toate au eșuat. Asta e destul

ca să deprime pe oricine. Şi atunci spun: „Bogăția fabuloasă, de ce nu o am? De ce nu cred că pot să o am? Poate pentru că nu am înțeles niciodată că bogăția nu se referă la valoare. Se referă la utilizarea nelimitată a energiei. Dacă pot să accept că am la dispoziție energie să o folosesc nelimitat, asta ar fi bogăție fabuloasă, nu?". Aşa că, în fiecare zi, entitatea adoptă realitatea că este fabulos de bogată. Nimic din această entitate nu trebuie să mai dea socoteală dacă e sau nu vrednică de bogăție. Problema asta nu se mai pune. Vrednicia nici nu mai contează, dar dorința şi adoptarea energiei nelimitate sunt ceva ce merită să cauți. Aşa să fie.

Şi ce face această entitate? În fiecare zi trăieşte ca şi cum ar fi deja aşa. În fiecare zi se bucură de o multitudine de vise care sunt pline de oportunitatea abundenței, iar când paharul dă pe dinafară, atunci e destul pentru toți. Atunci visul devine din ce în ce mai dulce, iar pe fața visătorului străluceşte bucuria. În clipa aceea, el este cea mai bogată persoană din univers, pentru că cea mai bogată persoană din univers nu afişează o față plină de bucurie ca cea pe care o afişează visătorul în această zi. Nu contează, în fiecare zi, dacă tot ce a mai rămas în cămară e nişte pâine veche, un pic de ceai şi o linguriță de gem. Nu contează – suntem fabulos de bogați – pentru că niciodată nu vom mai plăti tribut lipsei, în niciun fel. Asta înseamnă un maestru. Asta definim noi aici, în această zi, căci pentru fiecare dintre voi, este vorba de oportunitatea vieții şi de voința de a făuri această viață aşa cum vi se pare vouă potrivit. Dacă tot ce cunoaşteți nu e bun de trăit, atunci aveți nevoie de mai multă cunoaştere şi aveți nevoie de mai multe oportunități. Avem

corpul, avem starea sa omenească, personalitatea sa făurită, greutatea şi densitatea sa – şi avem sublimul din noi, care este Dumnezeul. Este voința. Este ceea ce poate fi, atunci când tot ce este corp eşuează. Este ceea ce este, atunci când toată logica a ajuns la capăt. Este ceea ce va persevera, atunci când toată credința s-a pierdut. Pe acesta îl caut – şi pe acesta îl căutați şi voi.

În spațiul liber locuiesc bogăția fabuloasă, energia strălucitoare, sănătatea, abilitatea de a îi vindeca pe alții şi iubirea. „Doamne, fie să iubim şi fie să nu ne oprim niciodată. Şi cu cât iubim mai mult, cu atât dăm mai mult şi cu atât suntem mai Dumnezeu. Doamne, roagă-te să nu se sfârşească niciodată – să nu se sfârşească niciodată". Asta înseamnă un maestru care trăieşte în spațiu liber. Şi ce să fie spațiul liber? Este toată nelimitarea despre care v-am învățat că există de partea cealaltă a zidului subțire al gândirii voastre. Cum o să ajungeți acolo? Cum o să o manifestați? Trebuie să răzbateți dincolo de cutie, în spațiul liber. Asta înseamnă că trebuie să fiți altfel decât programarea voastră – şi când sunteți aşa, programarea voastră se va schimba.

De ce anume este nevoie pentru asta? E nevoie să nu vă dați bătuți. În fiecare zi, dacă suntem lăsați în voia a ceea ce se numeşte procesul nostru de gândire natural, biologic, vom gândi doar în termeni de a menține acea cutie de siguranță: să avem destul de mâncare, să arătăm destul de bine, să fie destulă apă caldă, să avem maşini mai curate şi mai mari, mai rapide şi mai năbădăioase – iar acolo unde lucrăm noi e mai bine decât acolo unde locuiesc cei care nu au casă. Dacă ne lăsăm la voia imaginii noastre, avem

o viață coruptibilă. Atunci când ne ridicăm și schimbăm asta în fiecare zi, avem o viață care e sublimă. În fiecare zi nu poți să fii bolnav, să fii slab, să fii victimă și să fii sărac. În fiecare zi nu poți să suferi. În fiecare zi trebuie să iubești și în fiecare zi trebuie să fii Dumnezeu. Și Dumnezeu în zdrențe nu e o imagine minunată? O entitate care pășește într-o minte sublimă, plină de gloria spațiului liber, împodobită cu zdrențe? Asta e doar ceva temporar.

Când o să înțelegeți ce anume vă învăț eu? Când o să vă dați seama că merită să fiți mai măreți decât corpul vostru, că sunteți mai măreți decât corpul vostru? Când o să preluați controlul asupra vieții voastre – și vreau să spun, chiar controlul asupra vieții voastre? Când o să încetați să mai fiți victima? Sunteți victima doar pentru că asta vă slujește la ceva. Fiind victima, puteți să dați vina pe sărăcie sau pe datorii și pe motivele pentru care să vă îngrijorați. Când o să vă lăsați de asta? Când o să vă treziți și o să încetați să mai suferiți și o să începeți să trăiți? Vă jucați cu moartea și cochetați cu ea pentru că ea e un tovarăș de fugă. Vă spun că e mai ușor să mori decât să trăiești. Nimeni care a murit nu a fost vreodată erou. Ești erou numai atunci când supraviețuiești. Câtă abilitate trebuie să vi se mai arate, ca să puteți accepta ceea ce puteți să faceți? Maturizarea, cum ar veni, maturizarea umanoidului până la starea de maestru este o linie foarte subțire. Când vrei, atunci devii asta. Ale cui teste trebuie să le treci? Numai pe ale tale. Despre ce sunt testele astea? Gândiți-vă puțin. Trebuie să fii mai măreț decât ceea ce gândești. Asta e tot.

Spațiul liber este instantaneu, pentru că în spațiul liber nu există oameni, locuri, lucruri, momente și întâmplări, astfel că nu există nicio judecată legată de el. Judecata înseamnă întârziere. În clipa în care te-ai mutat în spațiul liber, îl ai. Testul este să îl menții acolo, în ciuda logicii tale – și să îți dai seama de acel sine divin și să îl aduci la lumină.

Atunci vă întreb, ce o să faceți în restul vieții voastre? Dacă nu puteți să faceți asta, atunci care va fi calitatea viselor voastre, în restul vieții voastre? O să trăiți prin intermediul a ceea ce aveți în creier, prin rețeaua voastră neuronală, prin acea fărâmă de cunoaștere de acolo, cu acea experiență foarte redusă, cu obiceiurile și cu victimizarea ei. Atunci, ăsta e planul pentru restul vieții voastre – o viață plictisitoare.

Să fiți plini de iubirea lui Dumnezeu, să fiți plini de sănătate strălucitoare, să fi manifestat bogăție fabuloasă – ce rău v-ar face asta, dacă ați face-o în fiecare zi? Nu vă știrbește cu nimic ziua. Vă amintiți că v-am spus povestea despre entitatea care, toată viața sa, s-a concentrat în focul său lăuntric că are o bogăție uriașă și în fiecare zi trăia acest vis și îl împărtășea cu cei din jur. Apoi, când a murit, toată lumea a spus: „Biata ființă. A crezut că o să se îmbogățească, dar n-a reușit niciodată". Dar știți, omul s-a născut din nou și a devenit regele Angliei, în vremuri de mare bogăție, în aristocrație. Asta nu face rău, ci îmbunătățește. Dacă faceți asta, nu aveți nimic de pierdut – decât limitări.

Oare aveți ceea ce e necesar ca să trăiți dincolo de propria voastră logică? Oare sunteți mai măreți decât propriile voastre limitări? Și când o să încetați să vă mai certați pentru ele? Dacă v-ați gândit la ce v-am spus și v-ați

întrebat asta, atunci v-am schimbat cursul vieții. Când înțelegeți că spațiul liber se află la o clipă distanță, în momentul în care sunteți acel spațiu, fără nimic altceva – indiferent ce spune oglinda, ce spune corpul, ce spun buzunarele voastre – când sunteți acest spațiu în ciuda a toate, atunci îl obțineți.

IMPORTANȚA LIMBAJULUI SACRU AL SIMBOLISTICII

În sistemul biologic al creierului, treaba neocortexului – creierul foarte mare şi gras care e gol, în cea mai mare parte – este să discute despre gând şi despre modul în care acesta e prezentat, pentru că e o casă destrămată. Gândul vine din trunchiul cerebral, în impulsuri electrice, prin fibrele nervoase care declanşează ceea ce se numesc neuronii reţelei neuronale din creierul vostru. Când se declanşează, aceşti neuroni formează imagini care au flotabilitate. O formă-gând este o formaţiune de conştiinţă îngheţată, astfel încât ambele jurii să poată avea comentarii asupra ei. Aceste comentarii se numesc judecată. Când e prezentată forma pură, fie că e vorba de informaţii care vin de la corp, informaţii care vin de la atmosfera de conştiinţă socială în care sunteţi implicaţi sau informaţii care vin dintr-un viitor, toate se prezintă în neocortex sub formă absolut pură. Corpul nu transmite creierului informaţii conflictuale. Corpul nu are judecată. El răspunde, îşi primeşte ordinele, face ce i se spune şi raportează înapoi, la sediul central. Toate informaţiile care vin de la corp apar în creier total pure, virgine şi neîmpiedicate.

Apoi, când creierul formulează informaţiile în forme-gând, nu vă daţi seama de asta, pentru că nu v-aţi observat

gândurile în reluare. Ele sunt imagini care plutesc, care se rotesc şi sunt minunate. Veți vedea că, în timp ce se rotesc, ele încep să se descompună. Fața lor se schimbă, unghiurile se schimbă, culoarea se schimbă, proporțiile se schimbă. Şi în timp ce se roteşte şi se schimbă, ați fi fascinați de metamorfoza gândului inițial, transformat în ceea ce îi este permis să devină, în cele din urmă. Dacă ați putea să vedeți asta şi să vedeți cum o faceți, ați fi pur şi simplu fascinați de judecătorul şi de juriul care îşi are locul în neocortex. Apoi, de îndată ce acesta este diseminat, apar şi alte forme-gând, care sunt minunate. Stau acolo, tridimensionale, se rotesc şi se schimbă, iar apoi dispar şi apar altele, în locul lor. Nu puteți să vedeți asta, pentru că gândurile se întâmplă foarte rapid în creier şi sunt analizate foarte rapid.

Această învățătură este o prezentare care vine de la un Domn, de la un Dumnezeu – eu – care vă prezintă vouă un cod pur. Codul are mult mai multă însemnătate decât cuvintele. Codul e scris într-un mod special. Este rostit cu sunete speciale. Motivul pentru care este pus în sunete foarte speciale este acela că natura specială a sunetelor dă naştere unei forme-gând extrem de pure, de care neocortexul este încurcat, pentru că informația ei este diferită de informațiile lui obişnuite. Asta înseamnă că am creat un juriu nehotărât. Aşa să fie.

Trebuie să înțelegeți că învățăturile tainice ale Antichității, marea cunoaştere nu a fost scrisă în simboluri sau stilizată în coduri pentru a-i împiedica pe cei din afară să o acceseze. Misterul stilizării şi prezentării ei în simboluri şi în parabole era pentru entitatea căreia îi era destinată

această cunoaştere. Codul era dat şi formele-gând apăreau în creierul receptorului, spre uimirea juriului. Juriul nu poate să analizeze codul, iar când nu poate să analizeze codul, atunci intenția originală rămâne pură. Ne păcăleşte să pătrundem în măreție, dar dacă merge, asta e.

Puritatea intră în creier ca apa curată, dar pentru că este filtrată printr-o cârpă murdară de gânduri obişnuite, ceea ce iese din cârpa murdară este apă murdară. Şi acesta este modul în care este afectată conştiința, atunci când am terminat cu gândul respectiv. Ce iese este alterat, judecat, schimbat şi răsucit. La rândul său, răsuceşte viața omului, până când acesta acceptă răsucirea ca pe ceva foarte normal, pentru că nu am înțeles niciodată cum a fost proiectat corpul şi creierul nostru din punct de vedere cultural ca să funcționeze şi să prezinte o realitate coerentă pentru toată lumea. Aşa e el proiectat.

Gândul obişnuit este cel mai puternic gând pe care îl aveți. Vreau să ascultați cu mare atenție şi să vedeți cât de simplu este acest mesaj. Acele forme-gând pe care începeți să le gândiți într-un curent de gânduri care iese din voi sunt gânduri obişnuite care au fost deja alterate, discernute, judecate şi modificate. Motivul pentru care ele ies din voi talmeş-balmeş este că ele sunt produsul finit al creierului vostru şi ies de acolo în mod aleator. Orice primeşte permisiunea să fie descărcat în lobul frontal este realitate. Cum susțineți această realitate ridicolă? Prin gândirea voastră ridicolă, iar gândirea ridicolă are puterea unui gând obişnuit. Se reciclează şi iese. Îi este permis să iasă, pentru că e deja judecată. E deja alterată. I s-a dat permisiunea.

Voi credeți că asta e gândirea normală, dar gândirea aceea este foarte puternică. Este puterea voastră mistică, puterea a ceea ce nu ați putea să vedeți niciodată, dar se află cu voi în fiecare zi. Gândiți-vă o clipă la asta, pentru că, altfel, cum să explicăm sau să justificăm abilitatea voastră de a crea realitate?

Deja sunteți roșul din curcubeu. Când eu mă străduiesc să vorbesc despre roșu, nu aveți habar despre ce vorbesc, pentru că deja sunteți acel lucru. În mod analogic, sunteți acea culoare. Și este singura culoare pe care nu o veți vedea niciodată. La fel, când vorbesc despre putere, este singura putere pe care nu o veți vedea, pentru că deja sunteți ea, în gândirea obișnuită. Gândurile obișnuite reafirmă realitatea minții-maimuță, viața în cutie și faptul că vă mulțumiți cu rețeaua neuronală care vă ține viața laolaltă. Îndepărtând dintr-un gând pur pe care vă concentrați oamenii, locurile, lucrurile, momentele și întâmplările, dați voie acelui gând pur să se rotească și să se miște în puritatea formei sale înlăuntrul creierului, oprind judecata, alterarea, degradarea și limitarea formei-gând – care, în mod normal, i-ar modifica și i-ar distruge înțelesul inițial, ca să se potrivească în cutie și apoi să fie trimis în afară. Atunci când susținem gânduri mărețe fără să le evaluăm sau să le legăm de o persoană, un loc, un lucru, niște vremuri sau o întâmplare anume, nu putem să judecăm, pentru că acestea sunt bazele judecății noastre și, de fapt, ale prejudecății noastre. Juriul rămâne mut. Atunci, această formă-gând pură dansează ca o flacără minunată în centrul creierului, deoarece codul îi dă voie să se mențină. Dacă este susținută acolo, în puritatea ei, o

perioadă de timp mai lungă, ea va fi concepută ca gând obișnuit și va ieși din voi, fiind la fel de nesemnificativă ca și gândurile nesemnificative pe care le aveți în fiecare zi din viața voastră.

Cunoașterea pe care ați căpătat-o despre aceasta și conceptul pe care vă concentrați au fost foarte semnificative, foarte relevante și foarte importante. Este ceea ce doriți cu adevărat și ce vă temeți atât de mult că nu o să obțineți. Și aveți toate motivele să vă temeți, pentru că, de obicei, voi sunteți cei care distrugeți și sfâșiați ceea ce vreți să obțineți. Nu știți că faceți asta, pentru că sunteți roșul din curcubeu. Căutați un tiran în afară pe care să dați vina pentru că v-ați pierdut idealismul sau că v-ați pierdut visul, când, de fapt, voi sunteți tiranul. Voi faceți asta.

Să luăm visul acesta minunat și important: „Vreau să fiu maestru. Vreau asta cu atâta disperare. Asta vreau mai presus de toate și, Doamne ajută, de fiecare dată o dau în bară. De ce? Care e blocajul meu?". Voi sunteți propriul vostru blocaj, pentru că ați făcut această dorință să fie atât de importantă, încât ea nu poate să reziste la testul minții voastre maimuță. O să vă apucați să o sfâșiați până când o să se potrivească în tiparul acceptării voastre, pentru că voi nu puteți să acceptați să fiți maestru. Așa merg lucrurile. Ați făcut aceste vise să fie atât de importante, încercați atât de mult să susțineți concentrarea, încercați atât de mult să fiți drepți și încercați așa de mult să susțineți acea concentrare, încât, de intensitate, corpul este invadat de stres. Astfel că, iată ce se întâmplă: cu cât mai mult și mai

prelung încercați, cu atât visul se distruge mai mult, pentru că este prea important ca să devină un gând obișnuit.

Lucrurile care sunt cu adevărat importante în viața voastră se vor manifesta foarte rar, pentru că ele sunt atât de importante, încât nici măcar nu sunt voi. Ele se află în afara tărâmului proceselor voastre obișnuite – și până nu pot să fie ceva obișnuit pentru voi, nu o să se întâmple niciodată. De asta e important să fiți nelimitați și ca nelimitarea să fie natura ființei voastre. Dacă vă concentrați pe îndoială și îndepărtați din îndoială oamenii, locurile, lucrurile, momentele și întâmplările, aceasta nu poate să rămână, deoarece singurul motiv pentru care aveți îndoiala este pentru că ea este atașată de unul din aceste lucruri. Dacă dați la o parte aceste lucruri, îndoiala nu mai există. Dacă vă concentrați pe lipsa vredniciei voastre și vă concentrați pe lipsă fără să o atașați de o persoană, de un loc, de un lucru, de un timp, de o întâmplare, ea dispare, pentru că lipsa nu poate să existe, decât dacă este atașată de așa ceva. Este o judecată din creier. La fel este și cu boala. Dacă vă concentrați pe o boală fără să o puneți în nicio categorie, ea nu poate să trăiască în mediul acela.

Învățăturile secrete ale Școlilor Străvechi de Înțelepciune

Eu știu cum să vorbesc cu mintea voastră. Știu foarte bine să fac asta. Înțeleg cum funcționează mecanismele gândirii voastre. Văd atât de clar ce ați făcut cu viața voastră,

certându-vă pentru limitările voastre și insistând asupra minții voastre raționale. V-am urmărit. Sunteți cea mai mare mărturie a puterii pe care o aveți în voi. Eu vă duc într-o aventură, ca să vă arăt că maeștrii nu dau cine știe ce importanță măreției ființei lor, căci pentru ei, ea este un gând obișnuit. Ce altceva ar putea să fie? Ăsta e răspunsul pe care o să îl primiți, dar să vă fac pe voi să fiți atât de măreți în modul foarte limitat în care ați trăit înainte o să fie o sarcină tare grea.

Când vă creați ziua, dimineața, când formați gândul despre cum vreți să fie ziua și îi comandați Spiritului vostru Sfânt că așa este, întreaga zi trebuie să asculte de gândul obișnuit și se desfășoară în fața voastră. Dacă această poruncă și susținerea acelei forme-gând pure sunt lipsite de emoție, atunci este acceptată ca ceva obișnuit. Dar nu se va întâmpla pentru că ați făcut asta cinci zile la rând și, cumva, o să vă țină tot anul. Trebuie făcută în fiecare zi. Atunci când înțelegeți codul, o să faceți disciplina în fiecare zi și, spre pura voastră încântare, vă veți trezi gândind în mod obișnuit ca un maestru. Nu va fi nimic spectaculos. Nu va fi nimic extraordinar. Va fi un Dumnezeu – și aici e diferența. N-o să trebuiască să încercați. Pur și simplu, veți fi asta. Atunci, asta va catapulta studentul serios la un cu totul alt nivel de înțelegere.

În școlile străvechi, acest aspect al învățării nu a fost predat niciodată. Nu exista niciun mod de a învăța studentul despre gândul comun, pentru că nu exista un termen pentru asta, așa că s-au prezentat atâtea alegorii ca să îl descrie. Ba chiar, nu exista un termen nici pentru conștiința socială.

Ceea ce ați învățat despre îndepărtarea oamenilor, a locurilor, a lucrurilor, a momentelor și a întâmplărilor este o învățătură nouă, la fel ca înțelegerea gândului nepervertit și a termenului de „gând obișnuit". Înainte, nimeni nu înțelegea conceptul de gând obișnuit. Mulți erau studenți ai Marii Lucrări toată viața lor, dar puțini dintre ei au ajuns să fie buni la asta, pentru că ingredientul lipsă era această complexitate, care le scăpa mereu. Aveau cunoașterea și puteau să facă disciplina, dar ceva lipsea. Exista ceva ce ei nu puteau să vadă. Ceea ce nu puteau să vadă era ceea ce erau ei, în mod analogic.

Dacă vă gândiți la creier ca fiind judecătorul și jurații în ședință, și că aceste gânduri pure apar și apoi se deteriorează, începem să înțelegem cum de o durere în piept provocată de gazele intestinale – căci intestinul gros se află chiar în spatele sistemului cardiovascular –, cum de această informație care îi parvine creierului poate să fie judecată ca fiind o problemă cardiacă. Dacă așa este judecată, așa va deveni. Așa funcționează realitatea. Începem să înțelegem cum de cei mai măreți dintre voi vor accepta ca pe un gând obișnuit ceea ce se numește oportunitatea unei bogății fabuloase, a unei minți remarcabile, a unei vieți eterne, a faptului că nu e nevoie să mori, a conceptului de a nu îmbătrâni niciodată, a conceptului puterii pure și totale, a controlului asupra elementelor naturii – le vor accepta pe acestea ca fiind zestrea voastră, fără niciun fel de argumente și fără nicio ezitare. Acestea vor deveni baza pe care gândiți. Celorlalți – o să vă scape întotdeauna ceva.

Dacă pot să îl fac pe Dumnezeu la fel de obișnuit pentru voi cum este repararea frânelor la automobil, dacă pot să vă fac să gândiți în felul acesta, veți avea totul: nemurire, bogăție fabuloasă, sentimentul că sunteți plini de puterea Spiritului Sfânt, că vedeți și că știți totul. Atunci, veți fi făcut această realizare a tuturor timpurilor, pe care doar câțiva au reușit-o. Ideea e să vă treziți în fiecare zi cu respirația mirosind a iasomie ce înflorește dimineața, bucuroși de viață, curioși de perspectiva zilei, bucuroși că sunteți în viață. În loc să vă treziți cu o respirație stricată și otrăvitoare, vă veți trezi mirosind ca o floare, pentru că, dintr-o dată, sunteți vii și nu muriți. Ziua e prețioasă și minunată, iar voi abia așteptați să vă ridicați din pat, să o începeți și să o creați sub formă de gând obișnuit. Asta va fi pasiunea voastră. Și pe măsură ce ziua voastră se desfășoară, ea este doar ceea ce este. Cine este sursa acestora? Voi. Și fiecare zi e din ce în ce mai bună, iar aventurile de noapte sunt din ce în ce mai dulci. Acum o să știți de ce trăim veșnic. Există printre voi unii care se gândesc să își ia viața. Deja sunteți morți, deja ați mai fost morți. Cine s-ar putea gândi să își ia viața, când nici n-a trăit vreodată? Asta e viața. Voi ați gândit-o în cadrul unor cutii foarte lumești. Eu vă învăț să vedeți că ea nu are sfârșit.

La câți dintre voi vi s-a întâmplat ceva și, în loc să reacționați emoțional, cu o isterie obișnuită, v-ați aflat dintr-o dată într-o stare de calm perfect și pur și simplu ați știut ce să faceți? Acesta este gândul obișnuit cu spațiu liber. Așa sunteți meniți să fiți. Când începem să analizăm miraculosul cu o minte mai puțin spațioasă, întotdeauna vom ciopli

miraculosul până ce el se va potrivi cu modul în care gândim, în mod obişnuit şi limitat, iar până veți fi terminat de cioplit, miraculosul îşi va fi pierdut misterul, aventura şi schimbarea, provocarea. Am putea spune că asta e chiar o tragedie, în termeni omeneşti. Vreau să înțelegeți că tot ce vă învăț eu nu ar trebui văzut într-o stare de isterie, ca fiind ceva atât de exagerat, încât este de neatins. Într-o zi, când veți ajunge să vorbiți cu un maestru adevărat, îi veți pune întrebări cu sufletul la gură şi vă veți aştepta ca el să vă răspundă într-un mod fanatic şi cosmic. Va fi greu să purtați o conversație cu un maestru, pentru că el vorbeşte despre ceea ce voi considerați a fi miraculos în termeni foarte normali şi acceptați. „Ce altceva ar putea să fie?", vă va spune maestrul. „Cum să trăieşti altfel? Dacă eu am creat boala, cine poate să o vindece mai bine decât mine?" Aşa vorbesc maeştrii. Nu puteți să scoateți de la ei nicio urmă de victimizare. Veți fi şocați, pentru că veți înțelege că modul în care vorbeşte un maestru este chiar egal cu modul în care vorbiți voi în fiecare zi, doar că diferența este în numărul de vieți. Aşa să fie.

Harta traseului unui maestru – Lista

Vreau să vă uitați peste aceste afirmații:

Sunt plin de puterea radiantă a Spiritului Sfânt.

Sunt cu treizeci de ani mai tânăr (sau cu cinci ani mai bătrân).

Sunt sănătate perfectă.

Sunt cel care niciodată nu îmbătrâneşte.

Manifest instantaneu în palmă orice vreau.

Sunt bogăție fabuloasă.

Ştiu gândurile altora.

Manifest după voie tot ce îmi este necesar.

Îi vindec pe alții şi pe mine însumi.

Sunt cu cincisprezece kilograme mai uşor (sau mai greu).

Dacă vă interesează cu adevărat ca acestea să se formeze în mintea voastră, vreau să le citiți cu voce tare, foarte lent şi fără emoții. Veți spune toate acestea cu pasiune, dar fără emoție, la fel de natural ca lucrurile pe care le gândiți – dar faceți-o în mod direcționat. Ele poruncesc creierului să treacă la acțiune, iar subconştientului de aici i se va părea că juriul de sus a ajuns la o hotărâre şi că acum dă ordine. Când vorbiți cu mintea subconştientă, e ca şi cum ați vorbi cu un copil – şi chiar aşa şi e, pentru că mintea lui Dumnezeu este ca un copil. Când îi vorbeşti, ea nu îți întoarce vorba. Ea deține toate secretele, toată cunoaşterea despre cine ați fost, despre tot ce ați făcut – şi are planul deja făcut, în corelație cu sufletul. Ea ştie totul. Şi totuşi, atunci când vorbeşti cu ea, ai sentimentul că vorbeşti cu cea mai măreață ființă, însă ea se află în corpul unui copil, pentru că e aşa de dulce. Îți va răspunde. N-o să se certe cu tine. Se va

angrena de îndată în ceea ce îi ceri și va manifesta acel lucru. Este puterea care a creat universuri.

Nu își exprimă niciodată părerile, așa cum cei mai mulți copii nu își exprimă niciodată părerile. Mintea subconștientă este Dumnezeu ca și copil – iar aici, avem ridicola minte matură, care trebuie să se ciorovăiască despre cele mai mici chestiuni până să ajungă să vorbească măcar cu un copil, lucru pe care îl face foarte rar. În acest cod, noi conversăm cu mintea subconștientă, cu puternicul copil. În cazul greutății corporale, atunci când spuneți: „Îți poruncesc", ea va spune, „Așa să fie" și vă va reglementa corpul imediat, în așa fel încât să slăbiți. Metabolismul și căldura corporală vor crește peste noapte. Energia neastâmpărată cu care vă veți trezi în dimineața următoare este rezultatul muncii acelui Dumnezeu. De asemenea, veți vedea că o să vreți să mâncați mâncarea pe care acest Dumnezeu a determinat-o ca fiind necesară acestui corp. Dacă mergeți și vă contracarați propria voastră pretenție asupra ei, ea vă va da voie să faceți asta, dar va urma ordinele atâta timp cât îi veți spune să o facă. În ziua în care vă treziți și nu îi spuneți să facă asta, se va opri. Se află acolo ca să vă slujească, dar știe cu mult mai multe decât voi, iar puterea sa este nemăsurată.

Când Dumnezeului dinlăuntrul vostru i se spune să ia în greutate, el va face asta. Va încetini metabolismul corpului. Va asimila mâncarea și nu o va arde rapid, căci asta o face un metabolism nervos. Combustibilul preluat de corp nu va mai fi ars pe anxietăți. Va fi stocat. Va face exact așa cum îi cereți să facă, pentru că este Dumnezeul acestui corp. O va face pentru că știe că ați luat o hotărâre. Gândul obișnuit

este hotărârea pe care ați luat-o în fiecare zi și care îl face pe acest copil să acționeze în conformitate cu ceea ce gândiți. Gândul obișnuit este legea lui.

Noi ne adresăm Dumnezeului dinlăuntrul. De aceea, toate astea sunt spuse așa cum sunt spuse și li se acordă o atenție deplină și agilă. El se apucă imediat de treabă. Nu există nicio întârziere atunci când îl invocăm. Vreau ca această parte să fie importantă pentru voi, pentru că vreau să invocați puterea dinlăuntrul vostru, ca să știți pe ce stați, în creierul vostru. Și mai vreau să înțelegeți că acest copil dinlăuntrul vostru, Dumnezeul măreț dinlăuntrul vostru, accesează și spațiul liber. Iată dilema. Atunci când susținem confuzia și luăm ceea ce este minunat și îl descompunem în limbaje analitice, suntem așa de ocupați să analizăm și să presupunem potențiale, că nu dăm Dumnezeului dinlăuntru nimic de făcut niciodată, așa că el stă acolo, în spațiul liber, nefolosit. Noi vrem să accesăm ceea ce este în spațiul liber. Obținem potențialele nefolosite din spațiul liber numai atunci când le căutăm fără a le judeca emoțional și fără a le schimba ca să corespundă propriului nostru plan, propriilor noastre criterii sau credințe. Atunci când acceptăm potențialul, pur și simplu, asta declanșează acțiunea imediată. Motivul pentru care ceea ce este frumos se află în afara, nu în interiorul creierului vostru este că nu l-ați luat niciodată înăuntru. Acolo, undeva afară, ceea ce este frumos este nepervertit.

Toate minunile la care v-ați putut gândi vreodată că le puteți avea se află la distanță de numai o clipă – și singurul mod în care le obțineți este să le luați fără a le modifica.

Atunci când vorbim cu Dumnezeul dinlăuntru, el ne ascultă şi ne acceptă opinia şi îndrumarea. El crede că noi am ajuns la o concluzie. Nu ştie că ceea ce i se dă nu a fost prelucrat. El doar face. Şi eu vreau să experimentați cât de aproape este Dumnezeul vostru şi cât de rapid se întâmplă transformarea, atunci când luăm această formă-gând, această Listă pe care am creat-o pentru voi, când o susținem în forma ei absolut pură şi o folosim pentru a porunci Dumnezeului dinlăuntru să modifice şi să transforme ceea ce se află pe Lista voastră.[1]

A se vedea şi *„Changing the Timeline of Our Destiny** Seria "În fața șemineului" (Yelm: JZK Publishing, 2001). *The Neighborhood Walk* (SM) (Mersul în vecinătate), predată de JZ Knight şi de Ramtha, este o versiune evoluată a acestei discipline.

Sănătatea este întotdeauna perfectă pentru Dumnezeul dinlăuntru, pentru că starea de a fi care sunteți este exact ceea ce ați cerut să fie, aşa că el o consideră perfectă. El nu face decât să vă dea corpul, în conformitate cu ordinele pe care le transmiteți prin fiecare gând pe care îl aveți. Trebuie să îl informați în alt fel. Conform Dumnezeului dinlăuntru, aveți un ceas biologic în funcțiune. El este predispus genetic să aibă o anumită durată de viață, ținând seama de mediul ostil în care existați. Acest Dumnezeu

[1] „Sunt sănătate perfectă; sunt bogăție fabuloasă; ştiu gândurile altora" etc. Lista este o disciplină predată de Ramtha, în care studenții învață să se concentreze pe o listă de lucruri pe care aceştia le aleg şi doresc să devină şi să le experimenteze în viața lor.

* Schimbarea liniei de timp a destinului nostru, n.t.

dinlăuntru ştie deja momentul morții voastre şi e deja pregătit pentru el. Până să fi ajuns la vârsta de douăzeci şi unu de ani, hormonul morții deja este secretat în corpul vostru, din ceea ce se numeşte mărețul sigiliu al şaptelea. Deja se deplasează prin corpul vostru. Hormonul morții opreşte capacitatea celulelor de a trăi pentru totdeauna şi începe procesul de eroziune şi de degenerare. El este aliniat perfect cu cultura voastră, aliniat perfect cu ceea ce gândiți şi aliniat perfect cu o mulțime de oameni care nu sunt nimic altceva decât un sac de substanțe chimice, care se adoră pe ei înşişi. În Listă, am abordat sănătatea, greutatea corporală, nutriția şi faptul de a fi nelimitat. I-am spus Dumnezeului dinlăuntru că vrem să angajăm spațiul liber. Spațiul liber înseamnă mintea nemărginită. În prezența a ceea ce se numeşte Spiritul Sfânt, voi îi porunciți corpului vostru să aibă energie radiantă. De ce să nu asculte Dumnezeul dinlăuntrul vostru? Voi îi porunciți. Copilul va face exact ceea ce spuneți. Nu o să vă întoarcă vorba. O să vă poruncească să aveți energie radiantă. Ziua în care vă treziți şi sunteți prea obosiți ca să îi porunciți Dumnezeului vostru să aibă energie radiantă este ziua în care nu o veți avea. Dacă veți spune: „Sunt prea obosit, prea obosit să mă ridic şi să poruncesc energie radiantă. Nu cred că astăzi pot să mă ocup de energia radiantă" – nicio problemă, n-o să o aveți. Culcați-vă la loc. Aşa merge treaba.

Lista pe care v-am dat-o este o linie a timpului. Este o hartă a traseului care vă afirmă, vă poziționează în fiecare zi pe linia de timp şi, ca manifestare, stabileşte ca fiecare dintre aceste întâmplări să fie împlinite în decursul înaintării

voastre. Asta este Lista destinului. Când este făcută în fiecare zi, ea trece peste lista genetică a destinului și modifică această listă pe care o purtați genetic în fiecare celulă din corpul vostru și la care reacționează hormonii voștri. De asemenea, ea trece peste orice gândire și peste orice atitudini care v-au ținut pe o anumită linie a timpului înainte să aflați de Listă. Lista aceasta, făcută în fiecare zi, vă menține într-o călătorie și vă împiedică să vă abateți de la ea.

Ascultați-mă, minunații mei. Nu sunteți primii care au avut vreodată harta sacră. Aceasta este harta sacră, care pare foarte simplă, foarte cosmopolitană, foarte normală, dar e o Listă sacră. Este ceea ce a folosit fiecare mare maestru ca să manifeste nu doar viață veșnică, ci și dorințele pe care a vrut să le manifeste în evoluție. Fiecare maestru înțelege că toate potențialele vieții sale există în fiecare clipă și că, pentru a ajunge la destinul măreț pe care și-l dorește, trebuie să aibă o hartă. Invocarea zilnică a hărții îl plasează pe o linie a timpului și îi permite să experimenteze aceste lucruri. El pune pe listă numai ceea ce dorește să experimenteze. Asta de aici e o Listă pentru neofiți. Un maestru deja a făcut toate aceste lucruri. Nici nu vă puteți imagina cum arată harta unui maestru, dar el a făcut deja toate aceste lucruri. Deja a ajuns la vârsta la care a dorit să ajungă. Deja a trăit peste două sute cincizeci de ani. Deja este total conștient de toate puterile lui paranormale. Poate să transceadă timpul și materia, este capabil de bilocare și poate să meargă oriunde vrea să fie, să călătorească înainte și înapoi în timp – și a început cu această Listă. Înțelegeți Lista în termeni de gând obișnuit, de gândirea voastră de zi cu zi. Aceste

gânduri, aceste cuvinte pe care le rostiți au fost deja sculptate de judecătorul și de juriul din creier. Maeștrii acceptă că această Listă este gând obișnuit. Asta e legea. Ea vine din voi și vă reafirmă destinul.

În fiecare zi în care vă treziți și vă simțiți rău, o să vă fie rău. În fiecare zi în care vă treziți și spuneți: „Nu am niciun pic de energie", nu o să aveți niciun pic de energie. În fiecare clipă din zi, dacă judecați pe altcineva, veți fi judecați. Dacă vă îndoiți de voi înșivă o clipă, în timpul zilei, toate experiențele o să vă arate de ce ar trebui să vă îndoiți de voi. Dacă, în timpul zilei, aveți fantezii legate de moarte, atunci o să aveți o întâlnire cu moartea. Dacă în fiecare zi gândiți gânduri netrebnice despre altul, acele gânduri sunt pe cale să se întoarcă la voi, pentru că voi vă aflați pe linia de timp pe care o să le întâlniți. Ei bine, așa merg lucrurile. Dacă vă agățați într-o atitudine sau într-un obicei și aia e tot ce căutați, dacă sunteți în primele trei sigilii și dacă nu vă gândiți la nimic altceva, atunci vă aflați pe o linie a timpului pe care veți întâlni tot destinul pe care îl implică asta.

Nimeni nu vă trimite la Hanul Căluțului Săltăreț*.

Ajungeți acolo în urma propriei voastre alegeri. Nimeni nu vă pune la pat, bolnavi. Ajungeți acolo în urma alegerii voastre, în matricea gândirii voastre formate din gânduri obișnuite. Înțelegând puterea încorporării zilnice a Listei, foarte curând veți începe să gândiți ca Lista. Veți vedea pe Dumnezeu în toți. Veți găsi frumusețea în toți oamenii. Veți

* Hanul Căluțului Săltăreț (în eng. Prancing Pony Inn) – hanul de la poalele colinei Bree din Pământul de Mijloc, descris de J. R. R. Tolkien în „Stăpânul inelelor" (n.t.).

iubi şi veți fi dăruitorul de iubire, fără a cere iubire în schimb. Veți vedea că, în fiecare zi, veți începe să gândiți în mod obişnuit ca Lista aceasta – şi când se întâmplă asta, atunci sunteți pe linia ei de timp, iar ea se manifestă în fiecare zi.

E uşor. Puteți să alegeți să vă treziți dimineața şi să aveți încredere în propriul vostru proces de gândire, că o să vă ofere o zi bună şi să aveți încredere în propriile voastre reacții de-a lungul zilei, care să stabilească oarecum dispoziția pentru seară şi pentru dimineața următoare. Puteți să aveți încredere în propria voastră gândire şi să vedeți dacă puteți să mergeți pe ea în următorii cinci ani. Puteți să vedeți dacă propria voastră gândire este suficient de bună ca să vă păzească din calea răului în următorii cinci ani. Puteți să aveți încredere în acea gândire sau puteți să faceți Lista asta. Atunci, foarte curând, ca toți marii maeştri, veți începe să gândiți ca Lista, iar când se întâmplă asta, ce altceva mai poate ea să facă, decât să vă manifeste viața în mod corespunzător.

Cei mai mulți sunt crescuți cu credința că imaginația e un soi de efect secundar al emoției omeneşti şi că nu ar trebui considerată ca fiind ceva adevărat. Ei bine, asta e o învățătură stupidă. Darul imaginării este exact modul în care este creată realitatea, nu numai în viața voastră personală, ci şi în ceea ce se numeşte societate şi cultură, ca întreg. Fiecare cultură care există în lume şi pe care o puteți numi, din prezent sau din trecut, a fost creată printr-o rețea de teorii filozofice şi de vise. N-au apărut aşa, pur şi simplu; au fost create intenționat. În lumea voastră modernizată, există amenințarea ca mintea omului să fie distrusă ca minte care

visează, ca şi conştiință visătoare, pentru că nu este percepută ca fiind ceva înțelept din punct de vedere tehnic. Eu vă spun că, fără conştiința visătoare a bărbatului şi a femeii, tehnologia pe care astăzi o ridicați atâta în slăvi nu ar fi fost inventată niciodată. E ca şi cum copilul ar încerca să distrugă mama.

Există mulți oameni care au vise şi dorințe, dar care nu au pasiunea necesară pentru a le urma. Pasiunea înseamnă dorința de a le susține mereu în prim-planul conştiinței voastre, capacitatea de a vă deplasa prin labirintul zilelor lumeşti de suferință şi plictiseală fără să vă abandonați visele. Asta înseamnă pasiune. Toată lumea visează, dar foarte puțini au pasiunea să îşi vadă visele împlinite.

Labirintul inițiatului şi plaja seninătății

Minunata coastă care adăposteşte plaja seninătății a fost locul unde s-a construit cel mai mare labirint din toate vremurile. Ea a existat într-un loc sfânt şi secret, de-a lungul timpului. Labirintul era sub pământ şi parcurgea peşterile unui întreg lanț muntos. Era cel mai mare test imaginat vreodată pentru inițiați. Calea sa trecea prin râuri şi ape subterane şi era mai neagră ca noaptea. Cei care supraviețuiau trebuia să cunoască şi să țină drumul fără panică, fără emoții, fără claustrofobie, teamă de întuneric, teamă de apă, teamă de necunoscut, teamă de cădere şi teamă de moarte. Cei care erau neînfricați şi care trecuseră

deja sfârșitul testului erau cei câțiva inițiați care au supraviețuit acestui mare test.

După ce treceau prin măruntaiele unui întreg lanț de munți, pe căile curenților subterani – uneori rapizi și duri, cu numai câțiva centimetri de spațiu în care să respiri, între suprafața apei și tavanul peșterii – inițiații erau aruncați afară, epuizați. Trebuia să știe când să iasă la suprafață ca să respire, când să nu iasă – și, fără niciun fel de pregătire, trebuia să facă o cădere lungă, într-o cavernă întunecoasă, împinși de apă. Cei care supraviețuiau ieșeau din curentul subteran, la un nisip minunat. Erau aruncați drept pe malul unui lac liniștit, alimentat de curent. Rămâneau acolo, încă pironiți în transa lor, încă existând în creierul mijlociu, încă susținând visul, deși trecuseră prin cel mai mare test al vieții lor. Acolo, corpurile lor epuizate zăceau în abandon total, pe nisipul alb, cu valurile blânde legănându-se înainte și înapoi la picioarele lor. Era minunat. Era ca sărutul naturii, care le mângâia picioarele, genunchii și șoldurile. Apa le ajungea până la față și se amesteca cu lacrimile lor. Plângeau și aveau cea mai profundă încredere în ei înșiși, pentru că supraviețuiseră testului. Atunci, natura îi mângâia și îi iubea.

Era o zonă magică. Acolo era mereu o ceață, un nor mare căruia îi plăcea să doarmă pe coastele muntelui; apoi, când i se făcea foarte lene, cădea aproape de linia orizontului, ca un nor leneș. Îndrăznesc să spun că e același nor care se afla acolo și acum douăzeci de mii de ani. N-a plecat nicăieri. Îi place unde se află. Acest nor minunat se lăfăia la orizontul îndepărtat al acestui lac. Apa reflecta norul, norul reflecta apa și așa au devenit una. Arăta ca și cum

lacul acesta nu avea nicio întrerupere și era însuși cufărul talului. Inițiații stăteau acolo nemișcați, cu nisipul adunându-se pe gene și cu sarea uscându-se pe fețele lor – și atunci vedeau cum această ceață minunată se rostogolea cu valurile, într-un du-te-vino ca o șoaptă dulce. Apoi, această ceață minunată venea peste ei, iar ei inhalau norul însuși, și apoi îl expirau. Era o reîntinerire și era un moment de tăcere, în care inițiații puteau să stea acolo, tolăniți, cât de mult voiau.

Această plajă încă mai există, chiar și în ceea ce numiți acest secol modern – și a fost protejată de norul acela leneș și prelung care nu a plecat niciodată. Marele labirint încă e viu și în bună stare; de-a lungul unui secol întreg, numai câțiva sunt duși acolo și numai câțiva l-au parcurs vreodată. Aceasta este povestea celor măreți – și acesta e locul unde ajungeau ei.

CRESCÂND SEMINȚELE LINIILOR ALTERNATIVE DE POTENȚIAL

Cel mai mare învățător în timpul vieții mele mi-a fost natura. Cum am avut şapte ani în care n-am făcut nimic, doar am stat şi am observat cum vine şi cum se duce noaptea şi ziua şi mi-am dat seama de toată viața care mişunea acelor ore, am devenit un student foarte pasionat al naturii. Am înțeles cu adevărat că natura era numai Dumnezeul Necunoscut al poporului meu şi că, în sfârşit, îl găsisem. Dumnezeul Necunoscut nu era o ființă. El era toată viața, în general. Ordinea naturală a acestei lumi, care şi acum 35.000 de ani, este aceeaşi natură care funcționează şi astăzi, când se schimbă anotimpurile şi când vremea rece se luptă să domine aerul cald. Din somnul iernii ies visele de iarnă, ce țâşnesc în aerul cald al primăverii. Florile pe care le vedeți, toți mugurii şi toate mlădițele verzi pe care le vedeți, toate au aparținut visului acelei plante în timpul iernii – şi tot ce vedeți în jurul vostru s-a născut dintr-o sămânță.

Dacă devenim observatori abili ai naturii, vom înțelege nu numai cea mai măreață cosmologie pe care am vrea vreodată să o cunoaştem, despre justețea lucrurilor şi despre cum se dezvoltă ele. Atunci ne-am înțelege propriile noastre psihici, pentru că totul ascultă de aceste legi naturale, care

sunt invocate în acest plan. Fie că e vorba de o sămânță de muștar sau de spermă și de ovul care se împreunează pentru a face o ființă omenească, sămânța are legi de care trebuie să asculte pentru ca viața să înflorească.

Sămânța nu arată deloc ca potențialul ei, ca ceea ce va deveni ea în cele din urmă. Cine ar putea să spună ce va deveni această sămânță, dacă ar fi să vizualizăm la distanță sămânța de muștar sau sămânța de țelină, care abia dacă sunt vizibile? Chiar ar trebui să stăpânești bine această artă, ca să vezi corect, pentru că mintea-maimuță s-ar uita la ele și nu ar avea nici cea mai vagă idee. În ceea ce o privește, o sămânță de muștar ar fi foarte asemănătoare cu grăuntele de nisip de pe o plajă. Iar atunci, mintea-maimuță ar crede imediat că sămânța a provenit în urma eroziunii pământului sau în urma formării plajei – ceea ce vă arată cât de mult știe ea. Sămânța poartă în ea promisiunea a ceva mult mai extraordinar – poartă însuși lanțul înnoirii vieții.

Dacă ați observat vreodată semințele, ele nu se simt prea bine dacă lâncezesc undeva pe o masă, pe dușumea, pe dulap sau pe birou, în pungă. Pot să stea acolo ani de zile și o să arate tot la fel – aceeași veche sămânță. În cadrul în care gândesc eu, asta e cam la fel cu gândurile și visele noastre, care pot să lâncezească pe aici ani de zile. Putem să avem cel mai strălucit gând din lume, dar dacă nu germinează, el nu va merge niciunde. Când punem sămânța și o acoperim cu pământul ei natural – și puteți chiar să luați o sămânță mică, o sămânță de muștar, să o puneți pe o suprafață și apoi să o acoperiți cu o piatră – aceasta va

germina imediat. Care este ingredientul-cheie pentru o sămânță? Întunericul. Nu-i așa că e minunat? Cel mai condamnat dintre toate, opusul luminii, se dovedește a fi cel care dă lumină.

Dacă luați o sămânță, orice sămânță, o puneți sub o cărămidă sau sub un buștean putrezit, o ascundeți sub un pătrar vechi și mergeți să o verificați după vreo opt ore de întuneric sau în dimineața următoare, o să vedeți că sămânța s-a îngroșat pe la margini. Dacă mai aruncați o privire în noaptea sau în dimineața următoare, veți vedea că e și mai îngroșată decât era înainte. Peste trei zile, veți vedea că din ea se străpung niște picioruțe. Restul a rămas o simplă poveste.

Metamorfoza unei semințe poartă în ea un vis anume – un vis anume – iar visul acela poartă înlăuntrul lui continuitatea seminței. Cu alte cuvinte, înlăuntrul seminței nu se află numai visul înfloririi ei, ci și visul nemuririi ei. Înlăuntrul seminței nu se află doar floarea, ci generații întregi de flori care vor veni – într-o singură sămânță. Ce trebuie să facem? Trebuie să dăm ascultare legii naturii și s-o punem într-un loc întunecat, în pământ întunecos. Pământul are microorganisme de substanțe nutritive, care neutralizează primul lăstar, prima mlădiță microscopică. Acest lucru e important, pentru că primul lăstar are nevoie de primele molecule minuscule, pentru a porni motorul intern care duce mlădița mai departe, la viață. Stând în întuneric, el creează o rețea neuronală de rădăcini. Rețeaua neuronală de rădăcini devine fundația sa. De îndată ce este așternută rețeaua neuronală a rădăcinii și se instalează uzina de producție internă și sunt angajate toate entitățile potrivite,

lăstarul străpunge suprafața, pentru că următorul ingredient cheie este căldura blândă. Căldura blândă poate să vină de la razele soarelui, care pătrund în matca din jurul Pământului, care le intensifică și creează căldura prin frecare; sau căldura blândă poate să fie o căldură magnetică, de la câmpurile magnetice ale Pământului. Frecarea magnetică produce căldură. Când structura rădăcinii este gata, ea nu face decât să ia căldura blândă, care poate să fie de la soare și de la razele sale, intensificate prin ecranul din jurul Pământului sau prin ceea ce se numește câmpul magnetic al Pământului. Străpunge suprafața, apoi nu mai are nevoie decât de căldură și de apă. Asta e tot ce-i trebuie. Din această biată sămâncioară va ieși o plantă minunată, care va fi așa de mare și care apoi va produce roade. V-ați întrebat vreodată de unde a luat planta toate materialele ca să se facă așa de mare? Eu m-am întrebat.

Pasărea mea de noapte stătea într-un tufiș care făcea flori și era minunat, dar când nu era înflorit era doar o tufă amărâtă. Era ceva urât și încâlcit, ceva care arăta ca o plasă și avea niște spini. Păsării de noapte îi plăcea asta, pentru că el îi păzea cuibul de prădători – chiar și de mine. Dar amărâtul ăla de tufiș urât, cu aspect de plasă și cu spinii lui avea să producă cea mai rafinată floare purpurie, cu o mireasmă minunată, ca atunci când amesteci parfumul subtil de hibiscus și de iasomie. Eu nu aveam altceva mai bun de făcut, decât să mă uit la tufișul ăsta urât, care îmi prezenta un spectacol minunat. Am ajuns să văd cum lucrul acela cenușiu și scorțos produce o floare care răspândește o mireasmă. Nu e asta ceva minunat? Am avut mult timp să

mă gândesc la asta, pentru că, în fiecare anotimp, el îmi ocupa din spațiu. Îmi plăcea prea mult, iar el a crescut în jurul meu și în mine. Mi-a fost un învățător minunat și m-am gândit la metamorfoza corpului hormonal în natura lucrurilor. Floarea înflorește, iar în înflorirea ei, ea a creat și s-a regenerat pe sine sub formă de semințe și de polen, pentru ca sămânța să poată fi purtată și germinată, să ajungă în mâna altcuiva, care să se întrebe același lucru, pentru că sămânța aceea a perpetuat nemurirea. Putem să folosim analogia că iarna este vremea când sămânța doarme și se odihnește. Când e frig, ea nu crește. Când se află în pământ rece, visează. În mod cert că visează. O sămânță de muștar are conștiință și visează, iar când toate condițiile sunt corecte, atunci visul se împlinește.

„Eu sunt plin de energie vitală" este o sămânță. Noi, ca ființe omenești aflate aici și acum, știm toate aceste cuvinte și le putem traduce în diferite limbi. Le avem de multă vreme. Când le punem laolaltă într-o afirmație coerentă și prezentă: „Energie vitală sunt eu", ele devin potențiale foarte puternice. Cum propagăm energia vitală prin tufișul urât și cenușiu și încâlcit care sunteți și cum facem să înflorească o floare purpurie? Trebuie să luăm sămânța și să i-o dăm creierului. Singurul mod în care această sămânță va ajunge să se propage în creierul omenesc este când creierul omenesc este acoperit de întuneric. De fapt, creierul este în lumină atunci când este alimentat cu neurotransmițătorul serotonină, neurotransmițătorul din timpul zilei – și închide totul atunci când este alimentat cu melatonină, transmițătorul din timpul

nopții. Așa cum pământul devine activatorul care face sămânța să înceapă să crească și să își producă rețeaua neuronală care este rădăcina, melatonina asigură mediul fertil al întunericului, pentru ca această afirmație să poată să capete coeziune și să își formeze infrastructura. Trebuie să aibă o rețea neuronală și trebuie să fie completă. Acuma, ați putea să spuneți: „Dar am în creier toate aceste cuvinte, așa că am un sistem neurologic pentru «eu» și «sunt» și «fertil» și «vital» și toate astea." E adevărat; altfel, nu am putea să știm aceste cuvinte sau ce reprezintă ele. Atunci când punem aceste rețele neuronale laolaltă și le unim, creăm o plasă, un sistem de rădăcini, practic. Așa emulăm natura.

Uitându-mă la voi, văd că, deocamdată, „Eu sunt energie vitală" nu este un sistem de rădăcini în corpul vostru, pentru că dacă ar fi fost, ați fi avut energie vitală chiar acum, căci asta ar fi fost rețeaua neuronală care s-ar fi declanșat în creier. Dacă ați fi avut deja format sistemul de rădăcini al acestei semințe, nu ați mai fi fost obosiți, pentru că de fiecare dată când aș spune „energie vitală", ați străluci – și nu se întâmplă așa. Trebuie să punem sămânța în întuneric, să multiplice și să creeze sistemul de rădăcini.

Melatonina și serotonina sunt produse în principal în creier de cel de al șaselea sigiliu, de glanda pineală. Glanda pineală este conectată la ochi. Cu alte cuvinte, aceleași celule care ocupă glanda pineală ocupă și ochiul. Mulți au interpretat că al treilea ochi este glanda pineală care se uită prin ochi. E ceva adevăr în asta. Ea măsoară întunericul și lumina, iar în clipa în care ochii sunt acoperiți și nu văd

lumina, glanda pineală va transforma serotonina în melatonină. Melatonina vă încetinește și vă face să fiți nemișcați. Ea este precursorul pinolinei, care este somnul profund. Atunci când vă încetinește, vă va permite să treceți în Twilight® – o stare de vis intens. Pentru a institui în creier sistemul de rădăcini al oricărei semințe, trebuie să avem întuneric. Întunericul emulează introducerea seminței în pământ. Când spui: „Sunt plin de energie vitală" și fiecare cuvânt este prezent și concentrat, imaginea atașată de această afirmație este înflorirea seminței.

Lucrul cel mai important este să fiți cinstiți și să faceți Lista cum trebuie, dimineața devreme și seara târziu. „Asta e ceea ce vreau sa manifest în viața mea. Asta e harta iluminării și a longevității mele." Dacă o tratați astfel și o considerați prețioasă și o faceți corect, veți forma sistemul de rădăcini. Este noua linie a timpului. Cu alte cuvinte, corpul se va transforma în energie vitală, pentru că rețeaua neuronală este instalată și floarea înflorește. Dacă nu o faceți, atunci sămânța va rămâne acolo sute de ani. Nu va fi plantată niciodată în sol fertil și nu va primi niciodată căldura blândă, ca să poată să străpungă suprafața. Așa că nu meritați nimic din toate astea, pentru că nu aveți sistemul de rădăcini. În esență, nu ați urmat legea naturii înseși. Nu sunteți mai înțelepți decât natura. Și cum știu eu asta? Pentru că, în cazul multora dintre voi, copacii ăștia de afară se aflau aici cu mult timp înainte să vă fi născut voi, iar pentru cei mai tineri dintre voi, ei o să continue să crească și după ce voi vă veți fi întâlnit moartea. Și acum, cine e cel mai înțelept – voi sau copacul acela? Copacul, pentru că el știe numai

cum să trăiască, iar dacă ne uităm la el, el o să ne învețe multe lucruri minunate.

Sunteți bolnavi? Sunteți schilozi? Sunteți imperfecți? Sunteți proşti? Sunteți înceți? Sunteți necizelați? Indiferent ce credeți că sunteți, toate astea se pot schimba dacă plantați în creier semințele potrivite şi dacă le faceți să înflorească în mod conştient şi chimic, în corp. Ați obosit să tot fiți bolnavi? Atunci schimbați asta. Ați obosit să tot fiți înceți? Schimbați-vă. Ați obosit să tot îmbătrâniți? Schimbați-vă. Plantați sămânța şi lăsați-o să înflorească – şi faceți asta în fiecare zi.

Dacă vă e oarecum greu să faceți asta, gândiți-vă la tufişul meu, la masa aceea de crengi şi spini cenuşie şi încâlcită, în care o pasăre minunată a trăit vreme de generații şi mi-a cântat toată noaptea; gândiți-vă cum a reuşit ceva aşa de alandala să producă o floare aşa de frumoasă. Gândiți-vă la asta. Dacă vrem să schimbăm în vreun fel corpurile voastre, schimbarea din corp trebuie să fie o schimbare chimică. Altfel spus, corpul este un sac plin de substanțe chimice. Planta, tufişul acela era un sac plin de substanțe chimice, la fel ca mine. Singura diferență dintre noi era programul din sămânță. Asta era singura diferență. Planta aceea şi cu mine suntem foarte apropiați, pentru că împărtăşim aceeaşi frecvență şi avem aproape aceeaşi bază chimică. Ceea ce mă făcea pe mine să fiu diferit era arborele meu genetic, ADN-ul meu. ADN-ul meu era setat altfel decât ADN-ul plantei, dar amândoi avem ADN. Eu eram programat altfel, pentru că erau alți poli pozitivi şi negativi, care produceau substanțe chimice moleculare sub forma

unei mase moleculare diferită de cea a plantei, dar avem același ADN. Interesant, nu-i aşa?

Asta vreau să înțelegeți. Ceea ce a produs acea floare purpurie din încâlceala aia lemnoasă şi dezordonată a fost faptul că floarea a provenit din starea chimică a acelei încâlceli lemnoase – substanțele chimice pentru culoarea roşie şi pentru textura catifelată, cu marginea albă, cu staminele galbene şi cu mireasma amețitoare. Vă spun că atunci când planta înflorea, în timpul nopții, şi când cânta pasărea aceea, eram în extaz. Eram inundat de cea mai minunată muzică pe care o auzisem vreodată, în afară de un cântăreț la fluier, pe câmpul de bătălie – şi de cel mai amețitor parfum, pe care nici femeile, cu toată istețimea lor, n-ar fi putut să îl emuleze vreodată.

Cum a produs tufişul floarea aceea? Eu mi-am pus aceste întrebări. Răspunsul mi-a venit într-o clipă de iluminare – împărtăşim aceleaşi substanțe chimice. Floarea e făcută din acelaşi proces chimic care se află şi în textura lemnoasă a tufişului. Ceea ce a produs transmutarea acelor substanțe chimice ca să genereze această floare, cu toată gama de culoare, textură, aspect şi parfum chimic, era un program din sămânță. Am înțeles că în sămânță se află aceeaşi conştiință pe care o am şi eu – şi că acea conştiință hotărâse să înflorească. Ăsta era proiectul ei şi destinul ei. Iar când s-a hotărât să înflorească sub formă de program din sămânță, hotărârea aceea, venită de la o ființă conştientă şi impusă sistemului nervos, a transmis semnalele pentru dizolvarea şi reordonarea creşterii. Dizolvarea a însemnat că şi-a dizolvat din propriul corp acele structuri chimice care

aveau să se rearanjeze şi să formeze floarea, textura ei, culoarea şi mireasma ei. Conştiința făcuse asta. Gândiți-vă la asta. Floarea s-a născut din scoarță, iar scoarța a venit dintr-o sămânță – fiecare din ele construite prin conştiință.

Ce vreau să vă spun, dragii mei, este că mântuirea nu vă este inaccesibilă în corpul vostru, adică nu sunteți neajutorați când e vorba de moarte şi de ceasul biologic. De asemenea, nu sunteți neajutorați când e vorba de puterea distructivă a instinctului vostru emoțional în a accepta genetica părinților voştri. Stresul va forma cancer în corp. Aşa a fost programat. Nu sunteți neajutorați şi, cu ajutorul cunoaşterii, puteți să înțelegeți cum să schimbați asta. În Lista[2] asta avem nişte seminte extraordinare. Vă spun că puteți chiar să plantați şi sămânța pentru a da timpul înapoi în corpul vostru şi să îl readuceți la starea de tinerețe continuă. Perpetuarea stării voastre de muritori – ceea ce înseamnă că puteți să trăiți vreme de două sute cincizeci de ani – este o afirmație extraordinară. Vă spun că există maeştri care sunt în viață de 35.000 de ani şi care nu au murit niciodată. Minunea asta e aceeaşi ca cea a florii purpurii care provine din scoarța unui tufiş dezordonat. E aceeaşi minune.

Puteți să deveniți toate aceste lucruri. Atunci când sistemul de rădăcini este instalat cum trebuie în creier, rețeaua neuronală se declanşează. Când vă aşteptați mai puțin, gândul obişnuit va scoate la iveală în mintea voastră

[2] A se vedea o varietate de exemple în anexa la *Changing the Timeline of Our Destiny* (Schimbarea liniei de timp a destinului nostru, *n.t.)* Seria „În fața şemineului" (Yelm: JZK Publishing, 2001).

una dintre aceste afirmații, iar voi veți începe să râdeți de bucurie, pentru că atunci când a devenit gând obişnuit pentru voi, înseamnă că sămânța a fost plantată. Aceleaşi substanțe chimice, acelaşi ADN, acelaşi sistem electric din corpul degradabil vor forma un corp nedegradabil. Nu e niciodată prea târziu. Nu mă interesează că aveți nouăzeci şi nouă de ani; aveți puterea să vă faceți corpul să revină la vremea când aveați zece ani. Tot ce avem de făcut este să plantăm sămânța şi să avem grijă ca ea să stea la întuneric şi să primească acea căldură blândă care o va face să înflorească. Iar căldura blândă vine într-un hohot de râs.

Atunci când producem dintr-o dată această afirmație din gândul obişnuit şi când surprindem gândul obişnuit, asta e bucuria ființei noastre, care e iubirea acceptată a ceea ce am plantat în timpul iernii, a ceea ce va înflori în primăvară. Nu există nimeni care să nu poată fi regenerat la orice vârstă pe care o doreşte, nimeni care să fi chelit şi să nu îşi poată regenera părul prin codul genetic. Cu toții puteți să o faceți. Nu există nimeni care să aibă vederea slabă şi care să nu poată să îşi regenereze alți ochi şi o altă vedere, alt auz, altă inimă, alte organe şi alte membre, pentru că acestea sunt substanțe chimice. Arătați aşa puhavi pentru că sunteți un produs al gândirii voastre. Uitați-vă la voi. Corpul vostru spune totul despre cine sunteți şi despre modul în care gândiți. Nu e nevoie să fii cine ştie ce mistic ca să îți dai seama de asta. E evident.

Ador bărbații aprigi şi ador femeile drepte. Un bărbat aprig este acela a cărui voință este atât de puternică, încât e mai tare decât zece mii de paloşe şi care, indiferent de

focul bătăliei, nu va ceda niciodată și nu poate să fie prins niciodată. Dacă încerci să îi iei viața, n-o să-l prinzi niciodată pe el. Niciodată n-o să dea înapoi. Ăsta e un bărbat aprig și cu voință puternică, bărbatul care îmi place și care este esența măreției. O femeie dreaptă e o femeie care ia cunoașterea și o utilizează în mod drept, o aplică în fiecare zi cu tărie. Indiferent cât de goală e cămara, femeia cea dreaptă știe că ea este plină. Asta e o femeie dreaptă – și de asta ele au așa de bine grijă de casă, de cămin și de copii, pentru că, în grija lor, nimic nu îi va despărți pe cei de care răspunde. Asta e o femeie dreaptă. Dreptatea și caracterul aprig sunt calitățile înnăscute ale ambelor genuri, dar e nevoie de o ființă cu adevărat remarcabilă, în aceste vremuri în care trăiți, ca să aibă vreuna din ele – pentru că tehnologia v-a făcut grași și leneși. Supraabundența hranei v-a făcut indiferenți față de cămin și față de cei aflați în grija voastră. E greu să găsești un bărbat aprig, pentru că bărbații sunt prinși în sigiliile inferioare și rareori pot să dea dovadă de fermitate. Pentru a transforma sămânța în floare, e nevoie de un caracter aprig, care să susțină și să cultive grădina, să semene semințele, să sape pământul, să scoată în fiecare zi buruienile, pentru ca grădina să dea roade. Nu contează ce fac ceilalți. Nu contează dacă tot pământul e sterp, el tot o să își aibă grădina. Asta înseamnă că cel care e dedicat florilor lui Dumnezeu se vede pe sine ca fiind grădina întreagă și o să îngrijească în fiecare zi grădina și o să se asigure că ea crește bine. Femeia cea dreaptă, care culege floarea, se va asigura ca aceste semințe să fie semănate și să dea roade, pentru răspunderea și iubirea care se află în ele.

Nu trebuie decât să punem toate astea în mișcare – și atunci vom avea oameni de nouăzeci de ani care revin la tinerețe, oameni bolnavi care își regenerează organele, orbi care își recapătă vederea, surzi care își recapătă auzul și oameni închiși din punct de vedere dimensional care acum sunt deschiși – toate astea, pentru că și-au îngrijit grădina. Îmi place așa, căci de ce ar fi fost dorința de a deveni vântul mai extraordinară decât toate astea? Pe când observam tufișul care înflorește și când am văzut că din el se naște această floare cu mireasma ei, nu credeți că, după șapte ani, mi-am dat seama că puteam să fac ceva, pentru că nu aveam decât să îmi schimb hotărârea, să mă răzgândesc, iar corpul avea să mă urmeze de îndată? Cum credeți că am devenit vântul? Prin același proces, așa am devenit vântul.

Ce ne împiedică cel mai mult – o conștiință vinovată

E foarte greu să manifești în împărăția cerurilor cu o conștiință vinovată sau cu o greutate pe suflet. De obicei, o greutate pe suflet înseamnă că, atunci când te supără conștiința, ai făcut altcuiva ceva de neiertat: l-ai subminat, l-ai trădat, ai vorbit neadevăr despre el, l-ai folosit sau ai abuzat de el. Abuzul nu vine numai cu sabia, cu biciul, cu pumnalul, cu toporul, cu paloșul, cu tunul sau cu bomba nucleară. Abuzul poate să fie o armă foarte subtilă cu care să rănești pe altcineva. Nu puteți să faceți această lucrare atunci când aveți o greutate pe suflet. Când vă mustră

conștiința, acesta va fi cel mai mare impediment în Marea Lucrare, căci asta înseamnă că sufletul vostru e alarmat de comportamentul vostru și știe că v-ați abătut de la cale. Durerea asta din suflet, din piept, transmite mesaje până la creierul mic, până în subconștient. Mesajele astea încep să vi se arate în vise, pentru că, atunci, subconștientul are ocazia să vindece corpul, dar vindecă și sufletul. Vă transmite vise și semne care se străduiesc să reflecte pentru voi cât de greșite vă sunt căile. Oamenii nu pot să doarmă pentru că sunt tulburați de visele lor. În timpul zilei, cei mai mulți își suprimă conștiința care îi mustră, o acoperă și folosesc termenul de lipsă de sine, de prețuire de sine. Așa se face transformarea în neocortex – nu vă simțiți suficient de vrednici ca să faceți lucrarea. Sentimentul de vrednicie sau lipsa acestuia este, de fapt, un aranjament intelectual al avertismentului sufletului, un sistem de alarmă care vă arată că ați trădat, ați subminat sau ați rănit pe cineva în alt fel. Justificați acest lucru în mintea conștientă în mod indirect – niciodată direct – iar semnalele de avertizare sunt, în mod indirect, lipsa de încredere în sine și de vrednicie, care, apoi, blochează concentrarea. Concentrarea nu ajunge niciodată într-o stare analogică, pentru că în voi există sentimentul că nu sunteți vrednici de asta.

Vreau să vă spun ceva: Dumnezeu e iubire. Dumnezeu e cel care dă, nu cel care ia. Atunci când luăm din demnitatea și din stima altora, nu suntem asemenea lui Dumnezeu. Când subminăm stabilitatea, rodnicia, frumusețea, blândețea, integritatea generală a unei alte persoane, nu acționăm ca

Dumnezeu; acționăm ca niște creaturi deplorabile. Atunci, caracterul deplorabil al ființei noastre este cel care ne împiedică să manifestăm împărăția cerurilor. Aici găsim cheia către depresiile pe termen lung. Undeva, de-a lungul drumului, entitatea a rănit o altă entitate, a suprimat-o și s-a format ca lipsă de respect de sine în conștiința omenească. De aceea, astfel de entități nu simt niciodată că merită bucuria sau fericirea, pentru că își neagă o confesiune simplă despre ceea ce nu îndrăznesc să spună că au făcut, de dragul mândriei. Mândria e o creatură atât de puternică, încât poate să vă țină departe de împărăția cerurilor. Poate să vă împiedice să manifestați cea mai minunată abundență a lui Dumnezeu. Poate să vă împiedice să aveți o viață lungă și rodnică și o să vă facă să îmbătrâniți înainte de vreme.

Cel mai bun lucru pe care putem să îl facem este să înțelegem că, atunci când acționăm ca Dumnezeu, acționăm ca dătători. A da nu înseamnă că ești prost. A da înseamnă că faci tuturor loc să fie cine sunt ei, că dai tuturor înțelegere, că dai tuturor speranță, pentru că asta e ceea ce îți trebuie ție. Când dai oamenilor în contextul acestei măsuri, care este dumnezeiască, atunci le dai exact ceea ce sufletul tău cere pentru tine. Atunci suntem ființe drepte. Suntem drepți – folosirea dreaptă a conștiinței omenești. Când mergem la culcare, nu ne tulbură visele. Nu ne temem de ceea ce ne aduce noaptea sau de ceea ce ne aduce ziua. Dormim și odihna ne e dulce, știind că ne odihnim în sânul lui Dumnezeu și că nu am făcut rău niciunei creaturi, nici nu am subminat vreo altă ființă omenească și nici n-am făcut

calea cuiva mai epuizantă sau mai grea. Pe orice ne-am concentra, putem să spunem că ne este clar şi putem să trecem imediat în concentrare analogică, pentru că suntem vrednici să facem asta. Şi cine spune că suntem vrednici? Noi înşine – cel mai mare judecător şi cel mai mare juriu care există, acela de care nu putem să scăpăm niciodată.

Ce necuviință a putut să facă cineva, ce să fie aşa de grav încât să te împiedice să te bucuri de roadele împărăției Tatălui tău? Ce a putut cineva să facă aşa de rău, încât să te facă să îți încalci şi să îți subminezi propria viață? Oare răzbunarea e mai dulce decât viața în nemurire? Oare a fi şmecher şi a manipula e mai dulce decât a fi vindecat şi a fi perfect şi a avea claritate în minte? E mai important asta? Se pare că da. Vă spun, preaiubiții mei, că nu există bărbat sau femeie care merge pe fața pământului, oricine ar fi ei, care să merite ca voi să vă pierdeți demnitatea, onoarea şi puterea. Vreau să spun că nimeni nu ar trebui să merite condamnarea voastră, nimeni nu ar trebui să merite tentația voastră de a manipula, nimeni nu ar trebui să merite nevoia voastră de a depune mărturie falsă împotriva sa, nimeni nu ar trebui să fie atât de important, încât să îl subminați, punându-vă în pericol propria viață şi propriul noroc, pentru că atunci când faceți asta, sufletul vostru strigă. E dureros. E o supărare care nu poate fi răscumpărată niciodată şi pe care nu poate să o uşureze toată faima din lume. Toți bărbații şi toate femeile din lume n-o să poată niciodată să v-o aline. E o durere pe care nici moartea nu o poate alina, pentru că o veți purta cu voi în Planul Extazului.

Mulți dintre voi vă simțiți nevrednici de lucrurile pe care vă concentrați şi nu simțiți bucurie, pentru că nu simțiți că meritați să le primiți. Problema e că aveți conştiința încărcată şi că toate astea au de a face cu un lucru mic sau cu un lucru mare – cum vreți să îl vedeți – pe care l-ați creat ca să răniți sau să împiedicați viața unei alte persoane. Când puteți să încetați să mai jucați jocurile astea şi doar vă uitați la acel lucru şi cereți Dumnezeului vostru să vă ierte şi să vă trimită mesagerul iertării, atunci veți şti că acel comision a fost îndeplinit, pentru că veți simți o incredibilă uşurătate a ființei. Iar în asta vine o bucurie care a îndepărtat o asemenea tristețe şi o asemenea greutate de pe conştiința voastră, încât e suficientă ca manifestare. E un eliberator. Iar voi reveniți la divinitatea voastră. Dați şi nu luați niciodată. Fiți onorabili şi nu fiți niciodată necinstiți. Fiți cinstiți, nu şmecheri. Fiți pur şi simplu ceea ce sunteți, în străfundul ființei voastre. În ființa voastră nu sunteți răi. Nicio entitate nu a fost creată vreodată ca entitate rea, pentru că entitățile au fost create din Vid. Asta nu e rău. Nu există aşa ceva. În inima ființei voastre se află divinitatea. Când v-ați eliberat de poverile acestea, prin simpla voastră confesiune, atunci veți găsi că nu stă nimic în calea caracterului vostru drept şi a rodului Spiritului vostru Sfânt. Ele vor curge către voi nelimitat, căci sunteți vrednici de ele. Aşa să fie.

Nimeni nu e o entitate mare şi rea şi îngrozitoare, ci doar se simte aşa. Gândiți-vă la asta. Poate că, atunci când faceți Lista, puteți să vă implorați Spiritul Sfânt să vă dea claritate cu privire la greutatea care vă apasă pe suflet – cereți şi o veți primi – şi apoi cereți să dobândiți

înțelepciunea greșelii voastre. Iar când o veți primi, veți ști că ați primit-o. Atunci sunteți liberi. De-a lungul călătoriei, acestea sunt lucrurile pe care le învață toată lumea. Defectele din viața noastră sunt cele care ne dau înțelepciunea. Să nu uitați asta.

CÂND AM DEVENIT ACEA FLOARE PURPURIE

În viața mea nu am luat niciun elixir – niciunul. Eram îmbătat de Dumnezeul Necunoscut. La început mi-a fost dușman – creatorul stării de om. În cele din urmă, el a devenit iubirea mea cea adevărată, dătătorul de viață – inclusiv cel care mi-a dat mie viață. A fost centrul atenției mele. Așa cum se întâmplă la bărbați și la femei, dușmanii sunt întotdeauna mai aproape decât cei pentru care își predică iubirea. Ne iubim dușmanii mai mult decât pe cei dragi, pentru că dușmanii ocupă o atenție mai mare, un efort mai mare, o considerație mai mare decât cei pe care spunem că îi iubim. Nu e asta o afirmație înțeleaptă și logică? Aici, dușmanul meu a început prin a fi Dumnezeu, Dumnezeul Necunoscut, entitatea ridicolă a poporului meu, care permitea ca pământul lor să se năpăstuiască, măreția să piară și să domnească aspectul deplorabil al umanității. Dacă Dumnezeul Necunoscut îi iubea atâta pe oamenii ăștia drepți din urma mea, de ce au pierit ei și chiar și minunatele și mărețele lor abilități, de dragul și în fața tehnologiei? Înțelegeți mai bine asta atunci când sunt distruși cei care vă sunt cei mai apropiați, mama care v-a dat viață din pântecele ei și frații cu care împărtășiți același tipar genetic.

Pe când eram un băiețel, îl uram pe Dumnezeul Necunoscut, îi uram pe stăpânii vistieriei cerului și pământului – îi uram cu atâta mânie. Nu există putere cum e puterea copilului, pentru că ea nu e degradată de nimic, e concentrată fără logică – și asta mi-a fost moștenirea. A fost o moștenire binecuvântată, căci Dumnezeu era dușmanul meu și era în centrul a tot ce făceam. Depășea orice fel de viață socială pentru care voi vă luptați atâta, în aceste vremuri. În viața mea nu a existat viață socială. Personajul acesta, enigma asta, a ocupat mintea lui Ram toată viața sa, până în ziua când am părăsit acest loc.

Și ceea ce era deplorabil la început a devenit de preț pentru mine. Atunci când m-am extins dincolo de genetica și de cunoașterea mea, am devenit acea floare purpurie pe tufișul acela spinos și lipsit de importanță, care adăpostea o minunată pasăre cântătoare. Eram prins de cântecul păsării aceleia în timpul nopții, de grija ei minunată pentru pui în timpul zilei și de tovărășia acelui tufiș încâlcit, în urâțenia și grozăvia lui, doar ca să mă surprindă mai apoi cu mireasma amețitoare și cu cântecul păsării. Numai când am îndrăznit să le accept în lumea și în mintea mea am putut să devin ele, să le înțeleg misterul, să pătrund acea relație de simbioză pe care o aveau acolo și să înțeleg ce le ținea pe toate laolaltă: floarea purpurie, tufișul și pasărea, cântecul și mireasma și eu, stând alături de ele.

Despre asta e vorba, despre genul ăsta de experiențe mici, care m-au acaparat total și deplin. Mi-au permis să scap din închisoarea urii mele, a prejudecății mele și mi-au permis să fug într-un mediu mult mai blând, într-o conștiință mult

mai blândă. Când s-a întâmplat asta, le-am înțeles pe femeile care mergeau în jos pe râu, își suflecau fustele lungi, își spălau cearșafurile, sau își țeseau pânza aceea fină sub apă, sau își îmbăiau copiii. N-am putut să înțeleg asta decât atunci când am putut să fiu viață. Înțelegând și fiind viața, l-am înțeles pe Dumnezeu, pe Dumnezeul Necunoscut – o entitate fără față, dar surprinsă într-un milion de licăriri în praful de șofran, în cântecul unei păsări minunate și în pâlnia adâncă a unei flori purpurii. Acolo l-am găsit, în cele din urmă – și acolo m-am găsit pe mine, în mijlocul lui.

Nu am avut nevoie să ingerez nimic ca să fiu ceea ce am devenit, pentru că nu am avut nevoie de nimic care să îmi alinieze concentrarea. Ea era deja aliniată. Nu m-am abătut de la cărarea bătută și nu am devenit un fanatic. N-am deviat de la calea mea bătută. N-am făcut nimic din toate astea. M-am bucurat de desfășurare. Nu mi-a spus nimeni că trebuie să fac asta, pentru că nu am avut niciun învățător care să mă învețe lucrurile astea – doar viața. Ceea ce vă dovedește acest lucru și poate vă inspiră pe cei care nu aveți atenția focalizată și vă străduiți să o obțineți, este faptul că, poate, singurul dușman pe care l-ați avut vreodată sunteți voi înșivă, dar dușmanul acela rămâne prins în sute de reflexii ale familiei voastre, ale iubirilor și urilor voastre, ale plăcerilor și neplăcerilor voastre, ale comparațiilor voastre, ale hranei voastre, ale vinului și ale dependenței voastre de droguri. Vedeți voi, sunteți împrăștiați. Dușmanul e peste tot, pentru că dușmanul sunteți voi, iar voi nu aveți dinamica în care am venit eu, în viața mea. Voi nu ați fost binecuvântați cu o viață năprasnică. Nu ați fost binecuvântați să

trăiți în vremuri de haos în lume. Nu ați fost binecuvântați să trăiți în vremuri de foamete, cu pământul surpându-se sub voi, cu orașe fabuloase care se dărâmă peste noapte și cu tirania care se naște peste tot în jurul vostru. Nu ați venit din flăcările unui astfel de foc. Ați venit într-un foc foarte diferit, un foc care v-a legănat ca să adormiți, în confortul și în nevoia voastră de recunoaștere. Oamenii devin faimoși doar pentru că au nevoie să fie recunoscuți. Fie că faima aceea e internațională sau e doar în familia voastră sau în cartierul vostru, ea este un mare indicator al unei boli, al unei mari boli.

Ați venit aici luptând împotriva unui dușman care sunteți voi înșivă, pentru că sunteți foarte ignoranți. După ce vă înfruntați treptat dușmanul dinlăuntrul vostru, atunci ajungeți la o atenție concentrată pe un singur punct. Despre asta este școala asta. Asta e cucerirea din această călătorie, asta e cucerirea acestui dușman. E nevoie de multe ca să vă fac doar să vă concentrați pe ceea ce e miraculos în viața voastră. E nevoie de multe ca să fiți scoși din boala voastră. E nevoie de multe ca să înțelegeți să nu vă mai certați pentru propriile voastre limitări. E nevoie de un mare efort. Dacă ați fi niște ființe cu o concentrare direcționată, n-am avea toate astea. Deja am fi departe.

În viața mea, am fost extaziat de Dumnezeul Necunoscut, pentru că l-am simțit în toate, iar la sfârșitul vieții mele l-am încorporat pe deplin. Pot să vă spun direct că eu, ca și Ramtha, am devenit iluminat pentru că nu am fost niciodată ipocrit cu mine însumi – niciodată. Niciodată n-am intelectualizat și n-am analizat de ce eram cuceritor, de ce

eram ucigaș, de ce trebuia să am paloșul și de ce trebuia să cuceresc. Am făcut-o doar pentru că era procesul din partea centrală a atenției mele – o ură pentru viață. Asta a fost destul. N-a trebuit să mă duc la psihoanaliză ca să descopăr cauza primordială. O știam. Când mi-a venit transformarea, n-a trebuit să fac nimic, pentru că deja înfruntasem dușmanul. Și pentru că nu inventasem atâtea fantezii despre mine și nu spusesem despre mine atâtea povești care să fie minciuni – n-am făcut niciodată asta – n-a trebuit să rezolv niciodată nimic. Așa că am avut claritate și l-am încorporat. Nu mi-a spus nimeni că nu puteam să o fac. Nu mi-a spus nimeni că asta e imposibil – și nici eu n-am întrebat pe nimeni dacă e imposibil. Ce, o să-mi întreb generalii dacă e imposibil să fii vântul? Se poate să fi fost eu un simplu barbar, dar am înțeles că nu întrebi despre minunile necunoscutului pe niște boșorogi grași, pentru că dacă ar fi știut, n-ar fi fost niște boșorogi grași. E foarte simplu. N-am întrebat niciodată despre minune. Doar am fost minunea.

Ceea ce v-am învățat este că fiecare dintre voi poate să fie transformat. Puteți să mergeți până acasă – și drumul până acasă înseamnă înflorirea lui Dumnezeu în starea de om. Asta înseamnă Cristos. Voi sunteți propriul vostru salvator. Creatura de care încercați să fugiți este tocmai creatura care o să vă aducă înapoi, în sânul lui Dumnezeu. Cel pe care trebuie să îl prindeți și să îl salvați sunteți chiar voi.

Dintre toate lucrurile care vi s-au părut importante, poate că cel mai minunat lucru de care trebuie să vă dați seama este că voi sunteți propriul vostru dușman. Asta ar

trebui să fie cea mai mare învățătură dintre toate, pentru că atunci nu mai trebuie să căutăm în altă parte. Găsim totul înlăuntrul nostru – şi cu toții ați fost echipați cum se cuvine ca să înfrângeți lipsa, nesiguranța şi ura. Ați fost învățați cum să înfrângeți conştiința vinovată a cărei povară o purtați, nedreptățile pe care le duceți în spate. Ați fost învățați cum să înfrângeți toate aceste lucruri. În cele din urmă, vi s-a dat instrumentul cu care să vă cuceriți pe voi înşivă – şi asta e tot ce trebuie să faceți. Pentru mulți dintre voi, asta e ceva îngrozitor, pentru că poziția de victimă v-a slujit atât de bine. Chiar v-a slujit. Obiceiurile voastre v-au slujit aşa de bine, pentru că vă place să ieşiți în fața oamenilor şi să spuneți: „Aşa sunt eu". Ei bine, să nu veniți la mine să-mi spuneți asta, pentru că eu ştiu că nu aşa sunteți. V-a fost de folos să fiți complicați. V-a fost de folos să fiți proşti. V-a fost de folos să fiți propria voastră imagine. V-a fost de folos să suferiți, pentru că, prin suferință, îi faceți şi pe alții să sufere. V-a fost de folos să purtați ură şi ranchiună, dar pe de altă parte, v-a fost de folos şi să fiți iubitori şi iertători. V-a fost de folos să vă îngrijorați – şi v-a fost de folos să aveți pasiune pentru Marea Lucrare. Nu mai trebuie să căutați în afară. Duşmanul nu este în afară. El este înlăuntrul vostru, la fel cum şi mântuitorul vostru este înlăuntrul vostru.

Dacă întrebați psihiatrul şi parapsihiatrul dacă toate astea sunt adevărate, ei o să vă spună că eu storc mințile oamenilor şi vă vorbesc despre lucruri imposibile, care nu pot fi realizate. Trebuie să mai înțelegeți şi că singurii oameni pe care ei i-au studiat sunt sătenii care au rămas în urmă. Maeştrii sunt cei care au trecut mai departe. Chiar sper că

nu m-ați lăsat să vorbesc în timp ce voi visați cu ochii deschişi. Chiar aş dori ca ceea ce v-am spus să vă fi dus la un nou nivel de înțelegere şi să vă fi dat libertatea şi eliberarea de a vă schimba viața şi de a face din această schimbare cel mai important lucru din viața voastră. Aplicați ceea ce v-am învățat. Funcționează.

Dumnezeu să vă binecuvânteze viața.

Aşa să fie.

— Ramtha

EPILOG DE JZ KNIGHT: CUM AU ÎNCEPUT TOATE ACESTEA

„Cu alte cuvinte, scopul lui este să vină aici şi să vă învețe să fiți extraordinari."

Mă numesc JZ Knight şi sunt proprietara de drept a acestui corp. Ramtha şi cu mine suntem doi oameni diferiţi, două fiinţe diferite. Avem un punct de realitate comun – şi de obicei, acest punct este corpul meu. Deşi, într-un sens, arătăm la fel, de fapt nu arătăm la fel.

Toată viaţa mea, încă de pe când eram micuţă, am auzit voci în cap şi am văzut lucruri minunate, care, pentru mine, în viaţa mea, erau normale. Am fost destul de norocoasă să am o mamă care era o fiinţă umană cu capacităţi mediumnice foarte mari şi care nu a condamnat niciodată ceea ce vedeam eu. Toată viaţa am avut experienţe minunate, dar experienţa cea mai importantă este că aveam această iubire adâncă, atotcuprinzătoare pentru Dumnezeu şi că o parte din mine înţelegea ce este aceea Dumnezeu. Mai târziu în viaţă, m-am dus la biserică şi am încercat să îl înţeleg pe Dumnezeu din punctul de vedere al doctrinei religioase; mi-a fost foarte greu, pentru că acea înţelegere era oarecum în conflict cu ceea ce simţeam şi ştiam eu.

Ramtha face parte din viaţa mea încă de când m-am născut, dar nu ştiam cine este şi nici nu ştiam ce este el; ştiam doar că există o forţă minunată, care păşeşte alături de mine, iar când aveam probleme – şi crescând, am avut

parte de multă durere în viață – am avut întotdeauna experiențe extraordinare cu această ființă care vorbea cu mine. Puteam să îl aud la fel de clar cum vă aud pe voi, dacă ar fi să purtăm o conversație. El m-a ajutat să înțeleg o mulțime de lucruri în viața mea, care depășeau ceea ce ai fi primit ca sfaturi în mod normal.

Dar el mi-a apărut în bucătărie abia în 1977, într-o după-amiază de duminică, pe când făceam piramide cu soțul meu. Deshidratam niște alimente, pentru că ne plăceau mult drumețiile făcute cu rucsacul în spate. Când mi-am pus pe cap una din piramidele alea ridicole, în capătul celălalt al bucătăriei mi s-a înfățișat această arătare minunată, înaltă de trei metri, scânteietoare și minunată și semeață. Nu prea te aștepți să-ți apară așa ceva în bucătărie la două și jumătate după-amiaza. Nimeni nu e pregătit vreodată pentru așa ceva. Astfel, aceea a fost clipa în care Ramtha și-a făcut efectiv cunoscută prezența.

Primul lucru pe care i l-am spus – și nu știu de unde mi-a venit asta – a fost: „Ești așa de frumos. Cine ești?" El are un zâmbet ca un soare și e extraordinar de chipeș. Mi-a spus: „Numele meu este Ramtha Cel Iluminat și am venit să te ajut să treci peste șanț." Ca o persoană naivă ce mă aflam, reacția mea imediată a fost să mă uit la podea, pentru că m-am gândit că poate se întâmplase ceva cu podeaua sau poate fusese aruncată o bombă. Nu știam. Iar din acea zi, el a devenit o constantă în viața mea. În decursul anului 1977 s-au întâmplat o mulțime de lucruri interesante – ca să nu spun mai mult. Atunci a fost perioada când cei doi copii mai mici ai mei au ajuns să îl cunoască pe Ramtha

și să aibă experiența unor fenomene incredibile; la fel și soțul meu.

Mai târziu, în acel an, după ce m-a învățat și cum avea ceva greutăți să îmi explice ce anume era el, astfel încât eu să pot să înțeleg, mi-a spus într-o zi: „O să-ți trimit un mesager, care o să îți aducă niște cărți; să le citești, pentru că atunci ai să știi ce sunt eu." Cărțile acelea se numeau *„The Life and Teaching of the Masters of the Far East"* *, (editura DeVorss&Co., 1964). Le-am citit și am început să înțeleg că Ramtha, într-un fel, era o astfel de ființă, iar asta m-a scos din categorizarea de genul „tu ești diavolul sau Dumnezeu" care mă năpăstuia la vremea aceea.

După ce am ajuns să îl înțeleg, el a petrecut clipe lungi și multe plimbându-se prin sufrageria mea, cu toți cei trei metri ai ființei sale minunate, așezându-se comod pe canapea, vorbind cu mine și învățându-mă. Dar lucrul de care nu mi-am dat seama la vremea aceea a fost că el știa deja tot ce aveam să îl întreb și știa deja cum să îmi răspundă, dar eu habar nu aveam că el știa toate astea.

Din 1977 încoace, el s-a ocupat de mine cu răbdare, într-un fel care mi-a permis să pun un semn de întrebare nu asupra autenticității sale, ci asupra unor lucruri despre mine ca Dumnezeu; m-a învățat, m-a prins atunci când mă lăsam prinsă în dogme sau în limitări – mă prindea exact la momentul potrivit și mă învăța și le parcurgeam împreună pe toate. Și eu spuneam întotdeauna: „Știi, tu ești așa de răbdător. Cred că e minunat că ești așa de răbdător." El nu

* Viața și învățăturile maeștrilor din Orientul Îndepărtat, n.t.

făcea decât să zâmbească, apoi îmi spunea că are 35.000 de ani – ce altceva ai putea să faci, într-o perioadă atât de lungă? Abia acum vreo zece ani mi-am dat seama că el știa deja ceea ce aveam să îl întreb și că de aceea era așa de răbdător. Dar ca un mare învățător ce este, mi-a dat mie ocazia să abordez aceste chestiuni, înlăuntrul meu. A avut grația să-mi vorbească într-un fel care nu era deloc îngâmfat și – ca un învățător adevărat – m-a lăsat pe mine să îmi dau seama de toate, de una singură.

Să fac channeling cu Ramtha, de la sfârșitul anului 1979 încoace, chiar că a fost o experiență. Ram are trei metri înălțime și poartă două robe, în care l-am văzut întotdeauna. Deși sunt mereu aceleași, sunt chiar minunate, așa că niciodată nu te plictisești să le vezi. Roba interioară este albă ca zăpada și merge până jos, unde presupun că sunt picioarele lui; apoi, pe deasupra, are o altă robă, de un purpuriu minunat. Trebuie să înțelegeți că eu chiar am analizat materialul acestor robe – și nu e tocmai un material; e ca un fel de lumină. Și deși lumina le dă un soi de transparență, eu înțeleg că ceea ce poartă el are o anumită realitate.

Fața lui Ramtha are pielea de culoarea scorțișoarei; ăsta e cel mai bun mod în care o pot descrie. Nu e tocmai maro și nici tocmai albă sau roșie. E un fel de amestec între acestea. Are ochi negri, foarte profunzi, care pot să se uite înlăuntrul tău, iar tu să știi că ești privit înlăuntrul tău. Are niște sprâncene care arată ca aripile unei păsări și care se înalță deasupra ochilor. Are maxilarul foarte drept și o gură minunată, iar când zâmbește, știi că ești în rai. Are mâini

lungi, lungi, cu degete lungi, pe care le folosește într-un mod foarte elocvent, pentru a-și demonstra gândirea.

Astfel că trebuie să vă închipuiți că, după ce m-a învățat să ies din corp, trăgându-mă efectiv afară, aruncându-mă în tunel, să mă lovesc de zidul de lumină și să ricoșez înapoi – dându-mi seama că puștii mei se întorseseră de la școală, iar eu abia dacă reușisem să spăl vasele după micul dejun – mi-a fost foarte greu să mă obișnuiesc să pierd din timpul meu în acest plan. Nu înțelegeam ce făceam și unde mă duceam, așa că am avut foarte multe ședințe de exersare. Trebuie să înțelegeți că el îmi făcea asta la ora zece dimineața, iar când reveneam ricoșând din zidul alb, era ora 4 și jumătate. Am avut o mare problemă să mă ajustez cu timpul în care nu eram aici. Așa că am petrecut multă vreme în care Ramtha m-a învățat cum să fac asta; a fost amuzant și vesel, dar și absolut înspăimântător uneori. Vă puteți închipui cum e să vină la voi, să vă smulgă din corp, să vă arunce în tavan și să spună: „Ei bine, cum arată perspectiva asta?", apoi să vă arunce într-un tunel – poate că cel mai bun mod de a îl descrie este ca pe o gaură neagră către nivelul următor – iar voi să fiți azvârliți prin tunel și să vă loviți de zidul acesta alb și să intrați în amnezie.

Astfel, el mă ajuta să mă pregătesc, ca să mă învețe un lucru cu care fusesem deja de acord, înainte de această încarnare. Destinul meu în această viață nu era doar să mă căsătoresc și să am copii și să o duc bine în viață, ci să trec peste adversități și să las să se întâmple ceea ce fusese planificat dinainte să se întâmple – iar această întâmplare cuprindea și o conștiință extraordinară, care este el.

Când am încercat să mă îmbrac ca să fiu Ramtha, a fost amuzant. Nu știam ce să fac. Prima dată când am avut o ședință de channeling, am purtat tocuri și fustă. Eu mă gândeam că e ca și cum m-aș duce la biserică. Așa că, vă închipuiți – dacă aveți puțin timp ca să îl studiați – cum ar arăta el îmbrăcat într-un costum oficial, cu tocuri (ceva ce nu a purtat niciodată în viața lui).

E foarte greu să vorbesc cu oamenii și să îi fac să înțeleagă că eu nu sunt el, că suntem două ființe separate, iar atunci când vorbiți cu mine, în acest corp, vorbiți cu mine, nu cu el. Uneori, în ultimii zece ani și ceva, asta era o mare provocare pentru mine în mijloacele de comunicare în masă, pentru că oamenii nu înțeleg cum se poate ca o ființă omenească să fie înzestrată cu o minte divină și totuși să fie separată de aceasta.

Eu vreau să știți că, deși îl vedeți pe Ramtha aici, în corpul meu, acesta este corpul meu, dar Ramtha nu arată deloc așa. Apariția lui în acest corp nu diminuează măreția a cine și ce este el. De asemenea, ar trebui să mai știți că, atunci când vorbesc cu voi și când începeți să mă întrebați despre lucruri pe care le-a spus el, se poate ca eu să nu am nicio idee despre ce vorbiți, pentru că, atunci când îmi părăsesc corpul, sunt plecată și mă aflu într-un cu totul alt loc și timp, despre care nu îmi amintesc în mod conștient. Și oricât de mult timp ar petrece el cu voi, pentru mine timpul acela poate să însemne cinci minute, sau trei minute. Iar când revin în corp, toată ziua respectivă s-a scurs, fără ca eu să fi luat parte la ea. N-am auzit ce v-a spus și nu știu ce a făcut el aici. Când revin, corpul meu este epuizat. Uneori mi-e greu să urc scările și să îmi schimb hainele, să

mă fac mai prezentabilă pentru ceea ce îmi aduce ziua – sau ce a mai rămas din ea.

Ramtha mi-a arătat o mulțime de lucruri minunate, pe care bănuiesc că oamenii care n-au apucat să le vadă niciodată nu pot nici măcar să și le închipuie, în cele mai măree vise ale lor. Am văzut cel de al douăzeci și treilea univers și am întâlnit ființe extraordinare, am văzut viața cum vine și pleacă. Am urmărit nașterea și viața și moartea a generații întregi, în câteva clipe. Am asistat la evenimente istorice, ca să mă ajute să înțeleg mai bine ceea ce trebuia să știu. Mi s-a permis să pășesc pe lângă corpul meu din alte vieți și să urmăresc cum eram și cine eram – și mi s-a dat voie să văd cealaltă parte a morții. Acestea sunt ocazii prețioase și privilegiate, la care mi-am dobândit dreptul undeva, în viața mea. Într-un fel, să vorbesc altora despre ele este ca și cum le-aș lua din farmec, pentru că e greu să transmiți oamenilor care nu au fost în acele locuri cum este acolo. Fac ce pot mai bine să le spun, ca povestitor, dar tot nu îmi reușește.

De asemenea, mai știu și că motivul pentru care el lucrează cu studenții lui în modul în care o face este pentru că Ramtha nu vrea niciodată să vă umbrească, pe niciunul dintre voi. Cu alte cuvinte, scopul lui este să vină aici și să vă învețe să fiți extraordinari. El deja este extraordinar. Și ideea nu e ca el să genereze fenomene minunate. Dacă v-a spus că o să vă trimită mesageri, o să-i primiți din plin. Ideea nu e ca el să facă trucuri în fața voastră. Nu asta e el. Acelea sunt instrumentele unui avatar care încă mai este un guru, care mai are nevoie să fie venerat, și nu așa stau lucrurile cu el.

Așa că, iată ce se va întâmpla: el vă va învăța și vă va educa, și vă va permite să creați fenomenul, iar voi veți putea să o faceți. Apoi, într-o zi, când sunteți în stare să manifestați după voie și când sunteți în stare să vă părăsiți corpul și sunteți în stare să iubiți atunci când interesului omenesc îi este imposibil să o facă, el o să pătrundă chiar în viața voastră, pentru că atunci veți fi gata să împărtășiți din ceea ce este el. Iar ceea ce este el, pur și simplu, este ceea ce veți deveni voi. Până atunci, el este silitor, răbdător, atoateștiutor și atoateînțelegător, în tot ce ne trebuie nouă să știm, ca să putem să învățăm să fim aceasta.

Singurul lucru pe care pot să vi-l spun este că, dacă sunteți interesați de prezentarea lui și dacă începeți să-l iubiți, chiar dacă nu puteți să-l vedeți, e un semn bun, pentru că asta înseamnă că în voi era important sufletul, îndemnându-vă să vă desfășurați în această viață. Iar asta s-ar putea să fie împotriva rețelei voastre neuronale. Se poate ca personalitatea voastră să se certe și să discute în contradictoriu cu voi, dar genul acesta de logică devine transparent atunci când sufletul vă îndeamnă la o anumită experiență.

Dacă asta vreți să faceți, atunci va trebui să vă exercitați răbdarea și concentrarea și va trebui să faceți lucrarea. La început, lucrarea este foarte grea, dar dacă aveți tenacitatea să vă țineți de ea, pot să vă spun că, într-o zi, acest învățător o să vă scoată la lumină. Într-o zi, veți putea să faceți toate lucrurile remarcabile, pe care ați auzit că le puteau face maeștrii din mituri și legende. Veți putea să le faceți, pentru că aceasta este călătoria. Și în cele din urmă, acea capacitate

este doar realitatea unui Dumnezeu care se trezește în formă omenească.

Ei bine, asta e călătoria mea – și a fost călătoria mea, toată viața. Dacă nu ar fi fost important și dacă nu ar fi fost așa cum este, cu siguranță că nu aș trăi în uitare în cea mai mare parte a anului, doar de dragul vizitei câtorva persoane care vor să aibă o experiență New Age. Asta e mult mai măreț decât orice experiență New Age. De asemenea, vă voi spune și că este mult mai important decât capacitatea de a medita sau capacitatea de a face yoga. Este vorba despre schimbarea conștiinței în toată viața noastră, în ceea ce privește fiecare idee – și despre putința noastră să ne descătușăm mintea și s-o lăsăm nemărginită, ca să putem să fim tot ce putem să fim.

Ar mai trebui să știți și că am învățat că noi putem să demonstrăm doar ceea ce suntem în stare să demonstrăm. Dacă ați spune, ei bine, ce mă împiedică să fac asta, singura piedică pe care o avem este incapacitatea noastră de a ne preda, de a ne da voie și de a ne sprijini, chiar și în fața propriei noastre rețele neuronale a îndoielii. Dacă puteți să vă sprijiniți pe voi înșivă până treceți de îndoieli, atunci veți reuși, pentru că acesta este singurul obstacol care vă stă în cale. Și, într-o zi, veți face toate aceste lucruri și veți ajunge să vedeți toate lucrurile pe care le-am văzut eu și pe care mi s-a permis să le văd.

Așa că eu am vrut doar să vin și să vă arăt că exist, că îmi place ceea ce fac și că sper că învățați de la acest învățător. Și – lucru și mai important – că sper că o să vă țineți de această învățătură.

JZ Knight